

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);

typed to Word Document by kmitl@usa.net;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (30/10/98)

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล นิกร กิมหงวน

ตอน

“ว้ายว้ายฆ่าเด็ก”

ป.อินทรปาลิต

มันเป็นปีศาจร้ายที่สิงอยู่ในเรือนร่างของมนุษย์ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีอายุในวัยกลางคน ร่างสูงโปร่ง ไร้หนวดและเคราปิดบังใบหน้าแท้จริงของมัน นัยน์ตาวาวโรจน์เบิกกว้างไม่มีใครกระพริบเหมือนนัยน์ตาของผีดิบ

นามของมันเท่าที่ตำรวจสืบทราบมา...มนุษย์ใจเหี้ยมผู้เต็มไปด้วยความทารุณผู้นี้นามว่า แก้ว ไกรทอง แก้วเป็นลูกชานาที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท แก้วมีชีวิตอยู่ในท่ามกลางความยากจนคนแค้นถูกพ่อแม่ทิ้งขว้างโดยไม่ได้รับการเอาใจใส่เลี้ยงดูตามสมควร ครั้งหนึ่งเมื่อแก้วมีอายุได้ ๑๓ ขวบ พ่อและแม่ของแก้วไปรับจ้างทำงานเป็นกรรมกรขุดดินในจังหวัด ทิ้งแก้วให้อยู่เฝ้าบ้านตามลำพัง ซึ่งปีนั้นการทาน้ำไม่ได้ผลเพราะฝนแล้ง พ่อและแม่ของแก้วจำเป็นต้องชวนว้ายหาเงินมาชำระค่าเช่านาให้เขา พ่อกับแม่ทิ้งข้าวสารติดกันปีบไว้ให้แก้ว ส่วนของแห้งหรือเสบียงก็ไม่มีเลย แก้วหุงข้าวกินได้เพียงสองสามมื้อข้าวก็หมด แก้วได้รับความทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหยเป็นเวลาหลายวัน ต้องเก็บผักกระถิน และผักบุ้งกินต่างข้าว เพื่อนชานาด้วยกันก็ล้วนแต่ยากจนลำบากยากแค้น จึงไม่มีใครที่จะให้ความช่วยเหลือหรือสนใจกับแก้วได้

ในที่สุดความหิวทำให้แก้วฆ่าเด็กหญิงลูกชานาอายุประมาณ ๑๐ ขวบคนหนึ่งเพื่อแย่งชิงเงินเพียง ๕ บาท ในมือแม่หนูน้อยผู้นำสงสารคนนั้น แก้วแทงด้วยมีดพกที่เดียวตายคาที่ แล้วแก้วก็หลบหนีไปพร้อมด้วยเงิน ๕ บาทที่ยึดมาได้ แก้วทิ้งถิ่นสรรพยาสูญหายไปแล้ว แก้วหนีไปอยู่นครสวรรค์ไปเป็นลูกจ้างร้านค้าแห่งหนึ่งที่ตลาดปากน้ำโพ พอแก้วมีอายุได้ ๑๔ ปี แก้วก็ฆ่าเด็กชายอายุ ๔ ขวบคนหนึ่ง เหตุผลที่ฆ่าก็คือว่าเจ้าหนูน้อยคนนั้นแลเห็นแก้วสวมเสื้อเชิ้ตขาวลวดลายสะดุดตาที่หัวเราะเยาะ ทำให้แก้วบันดาลโทสะจนลืมนัด แก้วสังหารโหดลูกชายพ่อค้าจีนด้วยมีดพกคู่มือของเขา แทงคอหอยที่เดียวเจ้าหนูน้อยก็ล้มลงสิ้นทุกราย แต่แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจก็จับแก้วได้ แก้วถูกศาลพิพากษาจำคุก ๑๕ ปีซึ่งศาลได้กรุณาลดหย่อนโทษให้แล้ว แต่คดีที่แก้วฆ่าเด็กหญิงลูกชานาไม่มีพยานรู้เห็น ตำรวจจึงไม่ได้ฟ้องร้องและเห็นว่าตอนนั้นแก้วเพิ่งมีอายุได้เพียง ๑๓ ปี แต่อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้บันทึกประวัติของ แก้ว ไกรทอง ไว้อย่างถี่ถ้วน

แก้วถูกส่งตัวมาอยู่เรือนจำหนัดโทษหรือคุกบางขวางที่นนทบุรี แก้วติดคุกได้เพียง ๔ ปี เขาก็หนีคุกโดยไม่มีใครรู้ว่าเขาหลบหนีออกจากเรือนจำบางขวางได้อย่างไร เหมือนกับว่าเขาล่องหนหายตัวหรือมีอิทธิปาฏิหาริย์ ผู้คุมได้ระดมกำลังกันค้นหาทั่วคุกตั้งแต่ ๒๑.๐๐ น. จนกระทั่งรุ่งสว่าง เขาจะปีนกำแพงซึ่งสูงตระหง่านเหมือนกับกำแพงนรกเพื่อออกไปหาโลกภายนอกนั้นย่อมเป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม ตอนเช้าวันนั้นเองก็มีข่าวแพร่สะพัดไปทั่วจังหวัดนนทบุรีว่า เด็กชายอายุ ๙ ขวบคนหนึ่งถูกฆ่าตายในวัดแห่งหนึ่ง เด็กชายผู้นั้นถูกแทงด้วยของมีคมที่คอและที่ท้องรวม ๓ แห่ง บาดแผลที่ท้องสาหัสมากได้ไหลทะลักออกมา

แล้วก็มีผู้โง่เขลาเห็นว่า แก้ว ไกรทอง อาชญากรโหดหรือฆาตกรเหี้ยม นักโทษฆ่าเด็กซึ่งหลบหนีออกไปจากเรือนจำบางขวางนั่นเองเป็นคนร้ายฆ่าเด็กนักเรียนลูกชานาคนนั้น

ต่อมาไม่กี่วัน แก้ว ไกรทอง ซึ่งเข้ามาหลบซ่อนตัวในกรุงเทพฯ ก็เริ่มฆ่าเด็กอีก เขาฆ่าเพราะอยากฆ่าอยากเห็นทารกซึ่งเป็นเหยื่อของเขาตื่นทูลนทูลายก่อนจะขาดใจตาย เขามีพฤติกรรมคล้ายกับซีอุยจอมโหดที่ถูกศาลพิพากษาประหารชีวิตไปแล้ว แตกต่างกันก็คือว่าซีอุยเอาตัวได้ใส่ถุงเครื่องในของเด็กไปต้มกิน แต่ แก้ว ไกรทอง ฆ่าเล่นสนุก ๆ ด้วยโรคจิตชนิดหนึ่งที่ทำให้เขามีความคิดอยากจะฆ่าเฉพาะเด็กหญิงและเด็กชาย เท่านั้น

หนังสือพิมพ์ลงข่าวเรียวกวาว เด็กหญิงและเด็กชายถูกฆ่าตายแทบไม่เว้นวัน บรรดาผู้ปกครองเด็กต่างสิ้นสะเทือนขวัญ ถึงกับหลายต่อหลายรายไม่ยอมให้บุตรหลานของตนออกนอกบ้าน จนกว่าตำรวจจะ ล่าตัว แก้ว ไกรทอง ได้

ตำรวจได้ระดมกำลังกันพลิกแผ่นดินพระนครและธนบุรีค้นหาตัววายร้ายฆ่าเด็กผู้นี้ แต่แก้วก็สามารถหลบหลีกเจ้าพนักงานอยู่ได้ มีคนยืนยันว่า แก้ว ไกรทอง แต่งกายแบบนักซัดแท็กซี่สวมหมวกแก๊ปและสวมแว่นตาดำ หนังสือพิมพ์หลายฉบับลงรูปถ่ายของแก้วแล้ว แก้วได้ไว้หนวดเครารุงรัง เป็นภาพที่หนังสือพิมพ์ได้มาจากแฟ้มอาชญากรรมของตำรวจ

ประชาชนชาวกรุงเทพฯ และธนบุรีเคยวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องมรดกและเมียน้อยของท่านจอมพลในโกศต่างยุคอภิปรายเรื่องนั้นกันชั่วขณะ ทุกคนจับกลุ่มพูดคุยกันถึงเรื่อง แก้ว ไกรทอง ต่างก็วิตกเป็นทุกข์กลัวว่าลูกหลานของตนจะเคราะห์ร้ายตกเป็นเหยื่อของฆาตกรโหดคนนี้ บ้างก็ว่าแก้วชอบจุดผู้หญิงเอาไปทำเมียด้วย โดยไม่เลือกว่าลูกเขาเมียใคร พวกผู้ชายที่มีเมียสวย ๆ หรือเพิ่งแต่งงานใหม่ ๆ ต่างกลุ่มออกกลุ่มใจถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ

หนังสือพิมพ์ติดตามข่าวของแก้ว ไกรทอง ไม่เว้นวัน ข่าวสุดท้ายในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับวานนี้ปรากฏว่า..... ตำรวจโรงพักพระโขนงร่วม ๒๐ คน ล้อมจับ แก้ว ไกรทอง ซึ่งหลบซ่อนตัวอยู่ในกระท่อมกลางนาแห่งหนึ่งในท้องที่ของตำรวจนครบาลพระโขนง ฆาตกรโหดได้ใช้ปืนพกยิงต่อสู้ตำรวจหลายนัด เมื่อตำรวจบุกตะลุยเข้าไปในบ้านเล็ก ๆ หลังจากนั้น ตำรวจก็งวยไปตามกันที่ไม่พบแก้ว ไกรทอง ทั้ง ๆ ที่ตำรวจโอบล้อมไว้ทุกด้านและเป็นกลางวันแสด ๆ ตำรวจได้พบศพเด็กหญิงอายุ ๘ ขวบคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกสาวชานาเจ้าของกระท่อมนอนตามอยู่ในกระท่อมอย่างน่าเอนจอนาถ หนูน้อยถูกแทงหน้าอก ๓ แห่งเป็นแผลกรรจ์ ตำรวจได้จับพันกระดานห้องออกตรวจดูเบื้องล่างของกระท่อมอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ไม่ปรากฏว่ามีห้องหรืออุโมงค์ใต้ดิน สรรวัตรใหญ่ถึงกับอุทานว่า “อ้ายแก้วหายตัวได้แน่ ๆ”

ชาวบ้านในเขตท้องที่บางกะปิ พระโขนงทั้งสองพากันฝังถนนสุขุมวิทและตามซอยต่าง ๆ ล้วนแต่หวาดกลัวแก้ว ไกรทองไปตามกัน มีข่าวลือจากวงกรรบ้านกาแพว่า แก้วได้รับเวทมนต์จากปิศาจเด็กผู้ชายคนหนึ่งทำให้ล่องหนหายตัวได้ แต่แก้วสัญญาว่าเขาต้องฆ่าเด็กสังเวปีศาจกุมารนั้นให้ครบ ๑,๐๐๐ คน ขณะนี้แก้วได้ฆ่าเด็กมาประมาณ ๓๐ คนแล้ว และตำรวจได้สั่งจับตายแล้วสำหรับฆาตกรโหดผู้นี้

เราจะได้เริ่มเรื่องของ “วายร้ายฆ่าเด็ก” ต่อไป

บ้าน “พัชรภรณ์”

อาหารเข้ามือนั้นซึ่งเป็นอาหารแบบยุโรปได้จัดตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่การรับประทานอาหารยังไม่ได้ลงมือเพราะสมาชิกยังไม่ครบ สีนางนั่งอ่านข่าวคราวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันคนละฉบับ คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณสนทนากันเจี๊ยบ ๆ เกี่ยวกับปัญหากฎหมายในเรื่องจดทะเบียนสมรสซ้อนซึ่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องเป็นโมฆะไป

ขณะนี้เป็นเวลา ๘.๑๐ น.

คณะพรรคสี่สหายพากันเดินเข้ามาในห้อง ทุกคนแต่งกายตามสะดวก โดยเฉพาะนิกรุ่นใส่ร่มใหม่สวมเสื้อยืดคอปกแขนสั้นสีขาว มีผ้าขาวม้าใหม่พาดบ่า ปะแป้งผสมน้ำอบไทยทำให้น้ำตาลายพร้อย พลกัปลีเยยหงวนุ่นกางเกงแพรจีน สวมเสื้อผ้าปานคอกลมบาง ๆ นายพลดิเรกคนเดียวแต่งเรียบร้อย สวมกางเกงขายาวสีน้ำทะเล เชื้อที่แขนยาวสีฟ้าพับปลายแขนขึ้นมาแค่ศอก

สี่สหายเข้ามานั่งประจำที่ เจ้าคุณบัจฉริก ๆ มองดูนิกรอย่างเศร้าใจ

“นี่มันเลยสงกรานต์มาหลายวันแล้ว แกนุงไสร่งอย่างนี้แกจะไปเล่นกระต๊วงเสื่อที่ไหนวะ”

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

“เปล่าครับ อากาศมันร้อน นุงไสร่งพอมีช่องให้ลมมันโกรกเข้าไปข้างในบ้างค่อยเย็นสบายหน่อย”

“แปลว่าแกไม่ได้นุงกางเกงโน”

“ไม่ต้องแปลหรอกครับ ผมไม่ได้นุงจริง ๆ โห้ - มันร้อนจนน้ำลายในปากผมเดือดพล่านแล้ว

ผมอยากจะทำอย่างเดียวกับบ้านด้วยซ้ำไป”

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้นทันที

“ก็เอาซี”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ได้หรอกครับ ประเดี๋ยวหมาพัดแย้ หรือม่ายใครเขาไม่รู้ เขาจะคิดว่าผมเป็นเปรตหลุดขึ้นมาจาก
ขุมนรก อ้า-ลงมือกินข้าวกันเถอะครับ”

การรับประทานอาหารเริ่มต้นทันที อาหารเช้าวันนี้มีสะตึกเนื้อสันคนละจาน ไช้ดาวคนละ ๒ ฟอง ขนมปังปิ้ง
เนยและแยม กาแฟร้อน ส่วนของหวานก็มีกล้วยหอมเนยแข็งและองุ่นที่ปลูกในเมืองไทยอีกสามสี่ฟวง

นวลลอลอยยิ้มให้สี่สหายแล้วกล่าวว่า

“พวกคุณสนใจกับเรื่องอ้ายแก้วหรือเปล่าคะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มตาโพล่ง

“สนใจมาก ผมสนใจกว่าเรื่องมรดกหรือเมียน้อยของท่านจอมพลเป็นไหน ๆ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับ
สวัสดิภาพและความปลอดภัยของเด็ก ๆ”

นวลลอลอยว่า “หนังสือพิมพ์ ‘เดลินิวส์’ เขาลงข่าวว่า อ้ายแก้ว ไกรทอง หลบหนีตำรวจมาบ้วนเบี่ยนอยู่ใน
ในซอยข้างบ้าน ‘พัชรภรณ์’ หรือในซอยแยกหลังบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ค่ะ”

พล, กิมหงวนและนายพลดิเรก ต่างพากันมองดูนวลลอลอยเป็นตาเดียว แต่นิกรสนใจกับสะตึกเนื้อ
มากกว่าเรื่องอื่น

“หนังสือพิมพ์เขายืนยันอย่างนี้หรือคะ”

“ค่ะ เขามีคนเห็นอ้ายแก้ว ‘เดลินิวส์’ เป็นหนังสือพิมพ์ออกใหม่ก็จริง แต่ข่าวของเขาแน่นอน
เชื่อถือได้” พูดจบพลก็ส่งหนังสือพิมพ์ยื่นข้ามโต๊ะมาให้ พ.อ. พล

พลใช้เวลาประมาณ ๕ นาที อ่านข่าวรายละเอียดเกี่ยวกับ แก้ว ไกรทอง แล้วเขาก็ส่งหนังสือพิมพ์
“เดลินิวส์” ฉบับนั้นส่งให้เสี่ยหงวน

“คงไม่ใช่ข่าวเหลวไหลแน่นอน วานนี้เด็กอายุ ๑๒ ขวบอยู่ในซอยหลังบ้านเราถูกอ้ายแก้วไล่จับ
แต่วิ่งหนีเข้าบ้านทัน แก่อ่านข่าวคูซี้ อาของเด็กคว้าดาบวิ่งออกไปนอกบ้านแต่อ้ายแก้วล่องหนไปเสียแล้ว”

อาเสี่ยคลี่หนังสือพิมพ์ออกทำปากหุบหิมิบอ่าน สักครู่เขาก็ส่งหนังสือพิมพ์ให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“อ้ายแก้วชักกำเริบละโว้ย ซอยหลังบ้านเรามีที่รกร้างว่างเปล่าอยู่มากซึ่งเป็นที่ดินของคุณอาหญิง
หมู่บ้านประมาณ ๓๐ หลังคาเรือน แทบทุกหลังมีเด็กทั้งนั้น ล้วนแต่ลูกตกซึ่งก็น่าเห็นใจเขาเพราะห้องมันแคบ
ลูกมันก็มากเป็นธรรมดาอยู่เอง ถ้าอ้ายแก้วมาบ้วนเบี่ยนหลบซ่อนตัวอยู่ทางหลังบ้านเรา เด็ก ๆ คงจะถูก
ฆ่าตายอย่างเหี้ยมโหดอีกหลายคน”

พลว่า “ถ้ารู้ว่ามันมาหลบซ่อนอยู่แถวบ้านเราจริง เราก็ต้องปราบมัน เรายิงอ้ายแก้วตายเราก็ไม่มี
ความผิดอะไรหรอกเพราะกรมตำรวจเขาประกาศจับตาย และให้รางวัลหมื่นบาทแก่ผู้ที่ยิงอ้ายแก้วได้”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อย่าลืมนะว่า อ้ายแก้วเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งซึ่งมีสติสัมปชัญญะอยู่บ้าง แล้วมันก็มีอาวุธปืนประจำตัว
เราเล่นงานมันเราก็ต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตเหมือนกัน”

พลพยักหน้าและยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“ถูกละ เสียก็เสียเถอะหมอ อ้ายแก้วเป็นฆาตกรโหดมุ่งหน้าแต่จะฆ่าเด็กทารกเท่านั้น การฆ่าก็ไม่ได้ประโยชน์นอกจากฆ่าเพื่อฆ่า”

นิกรกล่าวขึ้นบ้าง

“อ้ายแก้วมันอยู่ยงคงกระพันและหายตัวได้เนะว๊าย ตำรวจหลายคนก็เคยให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า อ้ายแก้วหายตัวได้แน่นอน”

นายพลดิเรกมองคุณนิกรอย่างขบขัน

“หายตัวได้โดยใช้เวทมนต์คาถาไส่ไหม”

“ก็งั้นนะซี”

“โน ถ้าหายตัวได้ก็ด้วยการทำให้เซลล์ต่าง ๆ และเนื้อหนังในร่างกายกลายเป็นวัตถุโปร่งแสงจากอำนาจยาฉีดและแสงอินฟราสะเป็คตรัมซึ่งกันนี้แหละสามารถทำได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรกว่า

“เรื่องไสยศาสตร์เวทมนต์คาถามันอาจจะเป็นไปได้เหมือนกันนะดิเรก แกเองก็เคยเล่าเรื่องอิทธิฤทธิ์ของโยคีในอินเดียให้พ่อฟังมาแล้ว โยคีผู้เรืองเวทและมีอิทธิฤทธิ์มีปฎิหาริย์”

นายพลดิเรกร้องอ้อไว้เบา ๆ แล้วคลี่หนังสือพิมพ์ “เดลินิวส์” ออกอ่าน นันทาส่ง “เสียงอ่างทอง” มาให้พลอีกฉบับหนึ่งซึ่งมีข่าวเกี่ยวกับฆาตกรโหดผู้นี้และมีภาพถ่ายของมันด้วย

...โรงเรียนในเขตบางกะปิและพระโขนงหลายโรงเรียนต้องปิดชั่วคราว เพราะผู้ปกครองไม่ยอมให้บุตรหลานมาเรียนเกรงว่าจะถูกแก้วฆ่าตาย ตำรวจทั้งในและนอกเครื่องแบบเข้าค้นซอยข้างบ้าน “พัชรภรณ์” และซอยหลังบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งมีผู้ยืนยันกับเจ้าหน้าที่ว่าพบแก้วบ้านเบ็ญอยู่แถวนี้ แต่งกายแบบคนขับรถยนต์เหมือนเช่นเคย

ประไพส่งหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ฉบับหนึ่งมาให้พล

“อ่านนี่ซีคะคุณพล เขาเสนอประวัติของอ้ายแก้วอย่างพิสดาร แก้ว ไกรทอง เป็นลูกศิษย์ชีปะขาวจำศีลภาวนาอยู่ที่เขากบนครสวรรค์จึงล่องหนหายตัวได้และอยู่ยงคงกระพัน นอกจากนี้ยัง เรียกลม เรียกฝน เรียกสตาตในกระเป๋าคอนอื่นได้ด้วย”

พลหัวเราะ วางหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ “จอมยกเมฆ” ลงบนโต๊ะ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองดูท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง คุณหญิงवादก็กล่าวกับเขาทันที

“เรื่องนี้ความจริงแม่ไม่สนใจเท่าใดนัก แต่พอหนังสือพิมพ์ลงข่าวอ้ายกร...เฮีย...อ้ายแก้วมาหลบซ่อนตัวอยู่แถวบ้านเราแม่ก็อดเป็นห่วงเด็ก ๆ แถวนี้ไม่ได้ เพราะโดยมากเป็นเด็กที่แม่เคยรู้จักเคยให้สตาตและหยอกล้อเล่น ล้วนแต่เป็นลูกหลานของผู้ที่เช่าที่ดินเราปลูกบ้านอยู่อาศัยทั้งนั้น แกกับพรรคพวกของแกอย่านิ่งนอนใจนะลูก ลองสืบ ๆ ดูบ้าง ถ้าพบอ้ายแก้วก็ต้องช่วยกันบ้อมมันแล้วจับตัวมันส่งให้ตำรวจเขา มนุษย์ที่โหดเหี้ยมทารุณอย่างนี้แม่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย มันฆ่าเด็กที่ไร้เดียงสาแทบไม่เว้นแต่ละวัน แม่แต่ลูกนายตำรวจก็ถูกมันสังหารโหด”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ผีเด็กคงจะเข้าสิงมันครับคุณอา ถึงทำให้มันป่าเถื่อนโหดร้ายยิ่งขึ้น”

“ก็งั้นนะซี ตำรวจเขาถึงประกาศจับตาย แต่ว่าพวกแกอย่าใช้ปืนนะจะบอกให้ ไม่มีใครเคยรู้จักมันกี่มันเคยเห็นแต่รูปในหนังสือพิมพ์เท่านั้น เกิดยิงผิดตัวเข้าจะถูกข้อหาเจตนาฆ่าคนตาย”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“อะไรก็ไม่สำคัญหรอกคุณหญิง ถ้าอ้ายแก้วหนีเข้ามาหลบซ่อนตัวอยู่ในเขตบ้านเราจะว่าอย่างไร บ้าน “พัชรภรณ์” มีเนื้อที่ตั้ง ๑๐ ไร่ มีที่ซ่อนตัวถมเถไป ถึงแม้เราจะมีคนสวนและคนใช้หลายคน อ้ายแก้วก็อาจจะซ่อนตัวอยู่ได้อย่างสบาย”

คราวนี้คุณหญิงวาดชักใจไม่ดี

“เอ-จริงแหละค่ะ ชักวิตกเสียแล้วละซี อ้ายแก้วมันคนบ้า มันมีทั้งปืนและมีด มันเผชิญหน้าพวกเรา มันก็คงจะฆ่าพวกเราเสีย ความจริงบ้านเราไม่น่าจะมีอาณาเขตกว้างขวางถึงอย่างนี้เลย ต้องใช้คนสวน ๑๐ คน เฉพาะเงินเดือนคนสวนเดือนหนึ่งก็เกือบ ๕,๐๐๐ บาท แต่ที่เราซื้อที่ดินได้ถูกเหลือเกินนะคะเจ้าคุณ ซื้อไว้สมัยนั้นไร่ละ ๖,๐๐๐ บาทเท่านั้น ทางหลังบ้านไร่ละ ๓,๒๐๐ ดินชั้นยังจำได้” แล้วท่านก็มองดูหน้าคณะพรรคสี่สหาย “แกสี่คนต้องร่วมมือร่วมตีนกันในเรื่องนี้ ตรวจสอบบริเวณบ้านเราให้ทั่ว และห้ามเปิดประตูรั้วหลังบ้านอย่างเด็ดขาด พวกคนใช้จะออกไปคุยกับเพื่อนฝูงก็ให้ออกทางหน้าบ้าน ตอนกลางคืนพวกแกก็ควรจะตรวจตราให้ดี”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“คุณอาทำใจให้สบายเถอะครับ อ้ายแก้วเข้ามาในบ้านเราผมกระเทียบมันเอง มันไม่ใช่ฆาตกรหรืออาชญากรอะไรหรอกครับ มันคือคนบ้าที่ชอบฆ่าเด็ก ตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เด็กบางคนที่ถูกมันฆ่าตายมีสายสร้อยติดตัวอยู่ อ้ายแก้วก็ไม่เอาแสดงให้เห็นว่ามันต้องการฆ่าเด็กเท่านั้น” พุดจบเสียงหงวนก็ยกกำปั้นทุบหลังนิกรดังพลັก “หยุดกินเสียบ้างซี ยัดเอา ๆ ทำเหมือนกับว่าเพิ่งออกมาจากคุก อย่างน้อยแกก็ควรจะออกความเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์อะไรบ้างเกี่ยวกับอ้ายแก้วมมนุษย์วิตถารคนนี่”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าทำเป็นกระต่ายตื่นตูมหน่อยเลยวะ กินข้าวเถอะ กาแฟจะเย็นชืดเสียหมด เรื่องอ้ายแก้วนะ มันเรื่องซึ้งมึง ขอให้มันมาป่วนเบียนแถวบ้านเราหรือหลุดเข้ามาในบ้านเราจริง ๆ เอะกันแสดงเอง”

“อ้ายซี้คู้” คุณหญิงวาดพุดยิ้ม ๆ “เอาละ ตั้งต่างว่าอ้ายแก้วมันบุกเข้ามาในบ้านเราแกจะทำอย่างไร”

“นู้ไธ่ ของง่าย ๆ ครับ” นิกรตอบอย่างภาคภูมิใจ “ถ้ามันเข้ามาในบ้านเราผมก็โทรศัพท์เรียกตำรวจเท่านั้น”

“อูย” เสียงใครต่อใครร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

ชาวบ้านในซอยใหญ่ข้างบ้าน “พัชรารภณ์” และในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” ซึ่งเป็นซอยแยกจากซอยใหญ่ทางหลังบ้าน “พัชรารภณ์” ต่างร่วมมือกันคอยป้องกันบุตรหลานของตนให้รอดพ้นจากเงื้อมมือขุนยักษ์แก้ว ไกรทอง ฆาตกรโหด ไม่มีใครยอมปล่อยให้เด็กลงจากเรือนพักหรือออกไปพื้นที่รั้วบ้าน มีตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนป่วนเบียนอยู่ในถิ่นนี้ ตอนกลางคืนตำรวจกองตรวจได้นำสุนัขอัลเซเชียนมาด้วย พวกชาวบ้านผลัดเปลี่ยนกันอยู่ยามตามไฟ คนแปลกหน้าถ้าเข้ามาในถิ่นนี้ และถ้าหากเขาเป็นชายฉกรรจ์ ในวัย ๒๗ ถึง ๓๐ ปี ใ้หนดคราบแบบเดียวกับแก้วจะถูกตำรวจเรียกตรวจค้นขอคูบัตรประจำตัวทันที

พวกเด็ก ๆ แทนที่จะกลัวเจ้าแก้วกลับดีอกดีใจไปตามกันที่ไม่ต้องถูกใช้ไปนอกบ้าน พ่อแม่และผู้ปกครองเคยใช้ไปซื้อกาแฟหรือใช้ไปจ่ายตลาดก็ไม่กล้าใช้ เด็ก ๆ เหล่านี้ต่างช่วยกันโกหกเป็นตุเป็นตะว่าเห็นบุรุษสูงใหญ่ไว้หนวดเครารุงรังมายืนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่นอกรั้ว เด็กบางคนที่บ้านน้ำเป็นตัวขนาดหนักถึงกับแกลังทำวังกระหืดกระหอบขึ้นบ้านร้องบอกพ่อแม่ว่าอ้ายแก้วเอื้อมมือเข้ามาจะถอดกลอนประตูรั้ว พวกเด็กเหล่านี้เองทำให้ผู้ใหญ่งุนงงไปตามกัน

อีก ๓ วันต่อมา หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนั้นได้ลงข่าวเกี่ยวกับความโหดของแก้ว ไกรทอง เหมือน ๆ กันว่า เด็กหญิงอายุ ๑๑ ขวบ ลูกสาวคนโตของข้าราชการชั้นโทคนหนึ่งถูกฆ่าตายในซอยเล็ก ๆ ของถนนตัดใหม่เพชรบุรี ศพของเด็กหญิงผู้น่าสงสารถูกแทงที่ท้องเป็นรูปกากบาท ไล่ไหลทะลักออกมาและที่คอถูกเฉือนด้วยมีดจนหลอดลมขาด เด็กหญิงสุदानอนตายอยู่เบื้องหลังกองไม้กระดานผุ ๆ ปรากฏว่าบิดาได้ใช้ให้ออกไปซื้อกาแฟให้ตอน ๗.๐๐ น. เหมือนเช่นเคย ฆาตกรโหดผู้นี้คือ แก้ว ไกรทอง นั่นเอง

ตำรวจถอนกำลังไปจากซอยใหญ่ข้างบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว ถนนตัดใหม่เพชรบุรีและถนนซอย บางกะปิที่ทะลุออกถนนตัดใหม่มีตำรวจเคลื่อนกลาดไปทั่ว ประชาชนวิพากษ์วิจารณ์กันว่าตำรวจจับแก๊งไม่ได้ ก็เพราะแก๊งหายตัวได้นั่นเอง นอกจากนี้ยังอยู่ยงคงกระพันยิ่งฝันไม่เข้า

เย็นวันนั้น กิมหงวนกับนิกรนั่งกินเหล้ากันที่เรือนต้นไม้เพียง ๒ คนเท่านั้น เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ไปในงานมงคลสมรสสายหนึ่งซึ่งในฤดูร้อนนี้มีการแต่งงานกันชุกมาก ส่วนนายพลดิเรกไปราชการที่ลพบุรีควบคุม การยิงอาวุธจรวดบนรถบรรทุก ๑๐ ล้อ ซึ่งมีอาวุธจรวดนี้เป็นประดิษฐกรรมของเขาสร้างให้กองทัพบก ยิงได้ รวดเร็วแม่นยำและมีอำนาจระเบิดรุนแรงมาก พ.อ. พล พัทธภรณ์ ไปควบคุมดูแลกิจการงานอยู่ที่โรงแรม “สี่สหาย” โทรศัพท์มาบอกว่าจะกลับมาบ้านราว ๑๘.๐๐ น.

การกินเหล้ากันเพียง ๒ คนย่อมไม่สนุก เพราะนิกรตั้งหน้าตั้งตาคืนแต่กับแก้ม นาน ๆ จึงจะขาดเหล้า ลักไฮทหนึ่งซึ่งเป็นวิสกี้ที่ผสมโซดาบางที่สุด ส่วนอาเสี้ยมตั้งอกตั้งใจกินแต่เหล้าไม่มีใครจะกินกับแก้ม

ในที่สุดเสี้ยมหงวนก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ว่า - กินเหล้าเย็นวันนี้ไม่ได้ความไว้วัย”

“อ้อ” นิกรตอบเสี้ยมหนัก ๆ

“แกกินแต่กับฉันกินแต่เหล้า”

“อ้อ” นิกรรับคำ

เสี้ยมหงวนหัวเราะ

“แกฟังฉันพูดหรือเปล่า”

“ฟัง” นิกรพูดเสี้ยมหัว “แกว่ากินเหล้าสดชื่นแจ่มใส”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันว่ากินเหล้าเย็นวันนี้ไม่ได้ความ”

“ก็ช่างแก” นิกรพูดยานคาง “ฉันสบายแล้ว กับแกล้มตั้งหลายอย่าง คุณพ่อกับอ้ายหมอและอ้ายพล ไม่อยู่ฉันกินคนเดียวเปรมไปเลย”

เสี้ยมหงวนลุกขึ้นยืน

“ออกไปเดินเล่นที่หมู่บ้านหลังบ้านเราเถอะวะ ผิดนักก็ฟาดเหล้ากับพวกนักเลงเหล้า ล้อ ๒๔ ดีกรี กับมะขามเปียกหรือมะดันจิ้มเกลือก็อร่อยดีเหมือนกัน เราจะได้ไต่ถามเรื่องอ้ายแก้วด้วย”

นิกรหยิบขาไถ่อย่างขาหนึ่งแล้วลุกขึ้น

“ไปก็ไป แต่ที่อ้ายแก้วมันไปอาละวาดทางถนนตัดใหม่เพชรบุรีแล้วนี่หว่า ตามข่าวหนังสือพิมพ์ ฉบับเช้าวันนี้”

อาเสี้ยมว่า “ถนนตัดใหม่เพชรบุรีกับบ้านเรามันก็ไม่ไกลกันเท่าใดนัก อ้ายแก้วอาจจะย้อนกลับมาที่นี่ อีกก็ได้”

สองสหายพากันเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ นิกรหันไปมองดูกับแก้มบนโต๊ะด้วยความเสียดาย มีหมี่กรอบ, ไก่ตอน, ไก่ย่างและแฮม ขณะที่กิมหงวนกับนิกรเดินผ่านข้างตึกใหญ่ ใครคนหนึ่งก็รูดน้ำ ลงมาจากหน้าต่างตึกชั้นบน

“โครม”

น้ำประปาหนึ่งขันเงินถูกศีรษะสองสหายและเสื้อกางเกงแต่ไม่ถึงกับเปียกโชก นิกรกับอาเสี้ยมหยุด ชะงักแห่งหน้ามองขึ้นไปที่ห้องนอนห้องนั้น แล้วนิกรก็แหกปากร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ใครเอาระโถนเยี่ยวรดลงมา”

คุณหญิงวาดโผล่หน้าดูสองสหายอย่างขบขัน

“น้ำไว้วัยไม่ใช่เยี่ยว” คุณหญิงพูดพลางหัวเราะพลาง “เมื่อวันสงกรานต์ฉันลืมน้ำรดคน เพิ่งนึกได้ วันนี้ก็เลยเอาน้ำรดหัวแก”

เสียงหวนขึ้นใจอย่างยิ่งที่คณหญิงวาดสัพยอกหยอกล้อเขาเหมือนกับว่าเขาเป็นลูกหลานของท่าน จริงๆ อาเสี่ยยกมือไหว้แล้วพุดยิ้ม ๆ

“ขอบคุณครับ ขออีกสักขันซีครับ แก้วร้อน”

“อ้อ ได้ซี อีกถังหนึ่งยังได้”

นิกรคว้ามือเสี่ยหวนพาวิ่งข้ามไปทางหลังตึกแล้วคึกคึกหงวนเอ็ดตะโร

“ทำใครไม่ทำเสือกไปทำคุณอา คราวนี้อาจจะโดนกระโดนเยี่ยวจริง ๆ ก็ได้”

สองสหายเดินหัวเราะต่อกระซิกเข้ามาในเขตสวนดอกไม้หลังบ้าน “พัชรภรณ์” ขณะนี้เป็นเวลา ๑๗.๐๐ น. แล้ว พวกหนุ่ม ๆ คนสวนชาวอีสานนั่งจับกลุ่มสนทนากันในศาลาพักร้อนและเจ้าแห้วนั่งอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย พอแลเห็นเสี่ยหวนกับนิกรเจ้าแห้วก็รีบลุกขึ้นวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหา

“รับประทาน เขาโจษกันว่าอ้ายแก้วมาไล่จับเด็กอยู่ในซอยหลังบ้านเราครับ”

กิมหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“งั้นเรอะ เมื่อไหร่วะ”

“เมื่อคืนเองแหละครับ ลูกชายคุณบุญส่งที่ทำงานอยู่การไฟฟ้านครหลวงหายไปครับ รับประทาน หนูอึดียงไงล่ะครับ รับประทานอาเสี่ยกับคุณนิกรก็รู้จัก”

นิกรหน้าตื่น

“ตาอึด...”

“ครับ คุณบุญส่งและคุณรัชนีกำลังหาหนูนิดกันจ้าละหวั่น ใคร ๆ ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า อ้ายแก้วคงจับตัวหนูนิดไปครับ”

เสี่ยหวนหน้าสลดทันที เต็มไปด้วยความเมตตาสงสารเด็กชายอายุ ๖ ขวบคนนั้นซึ่งเป็นบุตรของเพื่อนบ้านและอาเสี่ยรู้จักมักคุ้นกับพ่อหนูน้อยเป็นอย่างดี

“แกเข้าใจว่ายังไงอ้ายแห้ว” กิมหงวนถามเสียงสั้น ๆ “อ้ายแก้วพาตาอึดลูกชายคุณบุญส่งไปฆ่าทิ้งเสี่ยแล้วยังงั้นหรือ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานใคร ๆ เขาก็พูดกันอย่างนี้แหละครับ”

อาเสี่ยหันมาทางนิกร

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ก็น่าสงสารตาอึดมาก ซึ่งเราจะปล่อยให้อ้ายแก้วมาอาละวาดแถวบ้านเราไม่ได้เป็นอันขาด เพราะแถวนี้มีเด็กหลายคนและส่วนมากเป็นเด็กที่เรารู้จักทั้งนั้น ไปไวย้อัยกร ออกไปสังเกตการณ์ที่หลังบ้านเรา เผื่อจะได้เค้าเงื่อนอะไรบ้าง”

สองสหายพากันเดินไปทางท้ายสวนหลังบ้าน เจ้าแห้วติดตามมาด้วย เมื่อมาถึงประตูรั้วหลังบ้านเสี่ยหวนก็ถอดกลอนเปิดประตูออก เขาหันไปร้องตะโกนเรียกคนสวนคนหนึ่งให้เปิดประตูใส่กลอนหลังจากเขากับนิกรและเจ้าแห้วออกไปพ้นรั้วบ้านแล้ว

เสี่ยหวนกับนิกรและเจ้าแห้วเดินมาตามถนนโรยกรวดซึ่งเป็นถนนแคบ ๆ พอรถยนต์หลีกเลี่ยงกันได้ ขอยนี้แยกมาจากซอยใหญ่และลึกประมาณ ๒๐๐ เมตรติดต่อกับซอยใหญ่อีกซอยหนึ่ง หมู่บ้านปลูกเบียดเสียดเยียดต่อกัน เขาที่ดินคณหญิงวาดรายละ ๕๐ ตารางวาบ้าง ๑๐๐ ตารางวาบ้าง ที่ยากจนก็เช่าเพียง ๒๕ ตารางวาปลูกเรือนหลังเล็ก ๆ อยู่อาศัย มีที่ว่างเปล่าอีกมากมายในขอยนี้ ส่วนมากมีสภาพคล้ายกับละเมาะ เล็ก ๆ ซึ่งถ้าหากว่าอ้ายแก้วฆาตกรโหดเข้ามาหลบซ่อนตัวอยู่ในขอยนี้แล้วก็ยากที่จะค้นหาตัวมันพบได้

ชายฉกรรจ์หลายคนที่อาศัยอยู่ในขอยนี้ก็กำลังแยกย้ายกระจ่ายกำลังกันค้นหาตัวอ้ายแก้วและหนูนิด ซึ่งทุกคนมั่นใจว่าพ่อหนูน้อยกำลังตกเป็นเหยื่อของอ้ายแก้ว บางที่ตาอึดอาจจะถูกฆ่าตายแล้วก็ได้ บรรดาชายฉกรรจ์เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเพื่อนบ้านของนายบุญส่งกับรัชนีบิดามารดาของตาอึด ต่างคนต่างเคียดแค้นชิงชัง

ฆาตกรโหดผู้นี้ และแน่นอนละถ้าหากว่าใครพบเจ้าแก้วเข้า เจ้าแก้วก็จะถูกประหารชีวิตคือถูกชาวบ้านฆ่าตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ชายกลางคนคนหนึ่งถือดาบใหญ่อันคมกริบเล่มหนึ่งเดินผ่านมาทางกิมหงวนกับนิกรและเจ้าแก้ว เขาชื่อ นายสันต์ เป็นช่างพิตประจำคู่อ้อมรถยนต์แห่งหนึ่งแถวบางกะปินี้เอง นายสันต์รู้จักเสียหงวนกับนิกรมานานแล้วในฐานะที่เป็นลูกหลานของคุณหญิงवाद ดังนั้นนายสันต์จึงหยุดชะงักยกมือไหว้สองสหายอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับเจ้านาย”

นิกรกับกิมหงวนต่างรับไหว้เขา แล้วนิกรก็กล่าวทักอย่างกันเอง

“สวัสดี คุณสันต์ เทวรักษ์”

ช่างพิตสะดุ้งโหยงแล้วหัวเราะ

“คนละคนครับคุณนิกร แะะ แะะ ผม...สันต์ ถนัดสวน ครับ ไม่ใช่สันต์ เทวรักษ์ ประพันธ์ธรชั้นครู

เจ้านายออกมาสังเกตการณ์ดูพวกเราล่าตัวอ้ายแก้วหรือครับ”

นิกรพยักหน้าและยิ้มให้

“ครับ ถูกแล้ว ได้ตัวหนูอืดแล้วหรือยัง”

“ยังครับ เรากำลังติดตามค้นหาอยู่ครับ เข้าใจว่าอ้ายแก้วคงพาหนูอืดหลบซ่อนอยู่ตามละเมาะในหมู่บ้าน และพอมีโอกาสมันก็จะฆ่าหนูอืดหลบหนีไป”

กิมหงวนมองดูนายสันต์อย่างสนใจ

“คุณหรือพวกชาวบ้านรู้ได้อย่างไรว่า อ้ายแก้วเป็นตัวการจุดคร่าเอาตัวตาอืดไปหรือเดาเอา”

“ไม่ใช่เดาครับอาเสี่ย มีคนเห็นมันอุ้มหนูอืดวิ่งไปครับ”

“ใครเห็น”

“ป่าจันครับ” นายสันต์หมายถึงหญิงชราคนหนึ่งซึ่งอยู่ในซอยนี้ “ป่าจันแกนั่งอยู่ใต้ถุนเรือนแก่ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้แกก็เงยหน้าขึ้นมองดู แล้วแกก็แลเห็นอ้ายแก้วอุ้มหนูอืดหวดเคราะห์ตกแต่งตัวคล้ายนักขับแท็กซี่อุ้มพ่ออืดวิ่งผ่านหน้าบ้านแกไปแกก็ร้องบอกขึ้น”

“เหตุเกิดขึ้นเมื่อไร”

“เมื่อในราวครึ่งชั่วโมงที่แล้วมานี้เองแหละครับ”

เสียหงวนแหม่ปากแน่น

“เอาละคุณ คุณไปค้นหาอ้ายแก้วและหนูอืดต่อไปเถอะ เราสามคนจะช่วยค้นหาด้วย”

“อาเสี่ยระวังตัวนะครับ อ้ายแก้วมันคนบ้าและมันมีปืนมีมีดเป็นอาวุธประจำตัว”

กิมหงวนยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

“ไม่เป็นไรคุณสันต์ ผมกับนิกรมีปืนพกติดตัวมาด้วย”

“อ้อ ยังงั้นก็คอยยังชั่วหน่อยครับ ถ้าเห็นมันอาเสี่ยและคุณนิกรต้องยิงมันทันทีนะครับ ทางตำรวจเขาก็ประกาศจับตายแล้วสำหรับอ้ายแก้วร้ายร้ายฆ่าเด็กคนนี่ มันโหดเหี้ยมทารุณผิดวิสัยมนุษย์ พวกผมในตรอกนี้ได้ตกลงกันไว้เรียบร้อยแล้วครับ ถ้าเราพบมันเราจะฆ่ามันทันที เพื่อความปลอดภัยของพวกเด็ก ๆ”

นายสันต์ ถนัดสวน ช่างพิตในวัยกลางคนถือดาบใหญ่เดินบุกเข้าไปในละเมาะริมทาง เสียหงวนยิ้มให้นิกรแล้วกล่าวว่า

“แกเอาปืนมาด้วยไม่ใช่หรือ”

“เอามา แต่ไม่มีลูก”

เสียหงวนกลืนน้ำลายเอื้อง

“แล้วพวกไ้หาหอกอะไรอะ”

“กันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ากันพบบินทำไม” พุดจบนิกรก็ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างหนึ่งหยิบปืนรีโวลเวอร์ ๙ มม. ออกมาเปิดดูไม่ตรวจดูกระสุนที่บรรจุไว้ คราวนี้นิกรก็หัวเราะออกมดั่ง ๆ “มีไว้ย้ายหงวน มีอยู่สองลูก”

อาเสี่ยขมวดคิ้วย่น

“ไหนว่าไม่มียิงงี่ละ”

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย เขาหันมามองดูเจ้าแห้วแล้วถามว่า

“แกมีอาวุธอะไรติดตัวมาบ้างหรือเปล่า”

“รับประทานผมมีแต่มีดพกครับ”

“เออ ใช้ได้ เราสามคนบุกไปทางนี้ เดินค้นหาตามละเมาะเรื่อยไปจนกว่าจะทะลุซอยใหญ่ทางโน้น”

“เดี๋ยว ตกลงกันให้เรียบร้อยเสียก่อนอ้ายกร”

“ว่ามา”

อาเสี่ยว่า “เราจะจัดการกับอ้ายแก้วอย่างไรถ้าเราพบมันซุ่มซ่อนอยู่”

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“ไม่แน่ว่าจะมีปัญหาอะไรเลย เพราะตำรวจสั่งจับตายอ้ายแก้วแล้ว เราสามคนช่วยกันซุ่มมันให้กะอักเลือดหรือจะยิงมันทิ้งเสียก็ได้ทั้งนั้น แต่เราควรจับเป็นมากกว่าจับตาย อ้ายแก้วอาจจะไม่ใช่คนวิกลจริต แต่เป็นมนุษย์ใจเหี้ยมที่ค่อมมิวนิสต์จ้างมันด้วยเงินล้านให้ฆ่าเด็กเล็ก ๆ อันเป็นแผนค่อมมิวนิสต์เพื่อทำให้ประชาชนพลเมืองหัวน้้นไหวหมดความสุข กลัวว่าลูกหลานของตนจะเป็นอันตรายและประชาชนก็จะเกลียดชังรัฐบาลด้วยที่ไม่สามารถจะปราบปรามอ้ายแก้วได้ บางทีวายร้ายฆ่าเด็กอาจจะมีจำนวนหลายคนไม่เพียงแต่อ้ายแก้วคนเดียว”

“อือ แกพูดน่าฟังไว้ย้าอ้ายกร อาจจะเป็นแผนของค่อมมิวนิสต์ก็ได้ ฉะนั้นการจับเป็นจะเป็นประโยชน์มากทีเดียว เจ้าแก้วอาจจะชดทอถึงผู้ที่ชกโยอยู่เบื้องหลังมัน ไปไว้ย้อย่ารำไร ถ้าพบอ้ายแก้วเราจะต้องพยายามจับเป็นให้ได้ ซ่อมให้อยู่หมัดเลย”

สองสหายพาเจ้าแห้วบุกเข้าไปในซอยแคบ ๆ ซอยหนึ่งซึ่งเป็นโคลนดิน มีบ้านอยู่ในซอยนี้ไม่กี่หลัง ต่อจากนั้นก็เป็นที่ว่างเปล่ามีต้นจามจุรีและต้นไม้ใหญ่ขึ้นเขียวครึ้มแผ่กิ่งก้านสาขาหนาแน่น บางแห่งก็มีต้นไม้ล้มลุกเบียดเสียดกัน นอกจากนี้ก็มีฝักรอง หนุ่ยคาและกระถิน, ซ้อย, แคนฝรั่ง และต้นกล้วย

เกือบจะสุดเขตที่ดินของคุณหญิงวาดซึ่งใกล้จะถึงซอยใหญ่อีกซอยหนึ่ง สองสหายกับเจ้าแห้วได้บุกเข้าไปในละเมาะนั้นเพื่อค้นหาตัวฆาตกรโหดด้วยความเชื่อมั่นว่ามันคงหลบซ่อนอยู่แถวนี้พร้อมด้วยหนุ่ยคาซึ่งตกเป็นเหยื่อของมัน

อาเสี่ยเดินนำหน้า นิกรเดินกลาง และเจ้าแห้วอยู่ข้างหลัง เมื่อบุกเข้าไปถึงตอนกลางละเมาะ เสียงหงวนก็หยุดชะงักเหมือนกับรถยนต์ที่ถูกห้ามล้อให้หยุดก็อย่างกะทันหัน กิมหงวนหน้าซีดเผือดลืมนตาโพลงเขาร้องอุทานออกมดั่ง ๆ เป็นภาษาบรรพบุรุษของเขา

“ไอ้ยา”

นิกรกับเจ้าแห้วต่างพลอยหยุดชะงักด้วย

“อะไรวะอ้ายหงวน” นิกรถามเสียงสั้น ๆ

เสียงหงวนค่อย ๆ หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา ท่าทางของอาเสี่ยเหมือนกับจะเป็นลมสิ้นสติ เขาพูดตะกุกตะกักแสดงความประหวั่นพรั่นใจในประสบการณ์ที่เกิดขึ้น

“อ้าย....กะ....อนน หนู....อะ....อะ....อึด นอน....ตะ....อาย....อยู่ในพุ่มไม้นั้น”

นิกรสะดุ้งเฮือก

“ฮู้ก”

“จริงวะ แกดูซี”

เจ้าแห้วทำท่าจะวิ่งหนีแต่ก็นึกคว้าแขนไว้ นายจอมทะเล้นจุดเจ้าแห้วเดินผ่านหน้าอาเสี้ยเข้าไป แล้วนิกกับเจ้าแห้วก็หยุดยืนนิ่งเฉยยืนวาบไปตามกัน ภาพที่แลเห็นเป็นภาพที่สิ้นสะเทือนขวัญยิ่ง แสดงความโหดร้ายป่าเถื่อนทารุณของฆาตกรรายนี้ พ่อหนูน้อยลูกชายของนายบุญส่งซึ่งมีวัยเพียง ๖ ขวบถูกแทงท้องไว้ทะลัดักและถูกเชือดคอหอยเป็นแผลเหวอะหวะ ร่างนั้นนอนหงายเหยียดยาวลืมตาโพลง เลือดไหลชุ่มโชกเสื่อยี่ตีสีฟ้าอ่อน

นิกรบขบกรามกรอด เขารู้สึกสมเพชเวทนาพ่อหนูน้อยเป็นที่สุด

“อ้ายแก้ว.....อ้ายแก้วทำได้ลงคอโดยไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยนอกจากฆ่าด้วยจิตใจอันโหดเหี้ยมของมันเท่านั้น”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบแล้วกล่าวกับเจ้าแห้ว

“แกรีบไปติดตามหานายบุญส่งกับภรรยาของเขา บอกให้เขารู้ว่าเราพบศพหนูอี๊ดที่นี่และแกพาเขามาดูศพลูกของเขา”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วพาดตัวออกไปจากละเมาะโดยเร็วด้วยความตื่นเต้นตกใจที่หนูน้อยถูกสังหารโหด กิมหงวนกับนิกต่างถอยออกมาจากศพพ่อหนูน้อย สองสหายช่วยกันค้นหาตัววรายร้ายฆ่าเด็กต่อไป

นิกว่า “ที่แรกกันรู้สึกกลัวอ้ายแก้วเหมือนกันเพราะมันเป็นคนบ้าและมีอาวุธติดตัว แต่เมื่อกันได้เห็นศพตาอี๊ดลูกชายนายบุญส่งกันก็หายกลัวมันทันที กันเชื่อว่ามันคงยังหลบซ่อนตัวอยู่แถวนี้แหละอ้ายหงวน”

“นั่นนะซี ถ้าพบมันเราต้องช่วยกันซุ่มให้อยู่หมัดทีเดียว อ้ายหมอนี่โหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่สุด จะว่ามันบ้ามันก็รู้จักหลบหนีจนกระทั่งมีเสียงโจษจันกันว่าอ้ายแก้วล่องหนหายตัวได้ ไปทางหมู่ตั้นจามจรีนั่นเถอะวะ ตรงนั้นใกล้กับซอยใหญ่เป็นที่ร่ำรังมาก ไม่มีใครมาเช่าที่ปลูกบ้านก็เพราะเป็นซอยถนนดินหน้าฝนเฉอะแฉะเดินลำบาก บางทีเดินไปได้หนึ่งก้าวถอยหลังกลับมาสองก้าว เดินตั้งชั่วโมงยังไม่พ้นซอย ตอนฝนตกหนักถนนเป็นโคลน”

“คุณอาท่านเคยพูดว่า ท่านจะมาเป็นถนนคอนกรีตเล็ก ๆ ถ้าทำถนนเสร็จเมื่อไรก็คงมีคนมาขอเช่าที่ปลูกบ้าน แถวนี่ก็จะหายเปลี่ยว”

เมื่อสองสหายบุกมาถึงหมู่ตั้นจามจรีและตั้นมะขามเทศ นิกกับกิมหงวนก็สามารถมองเห็นถนนซอยใหญ่อีกซอยหนึ่ง ถึงเห็นไม่ถนัดก็แลเห็นรถยนต์ที่แล่นผ่านไปมา

ทันใดนั้นเองนิกก็ยกมือจับแขนเสี้ยหงวนไว้ สองสหายต่างหยุดชะงักแล้วนิกก็กระซิบกระซาบบอกกิมหงวน

“อ้ายหงวน อ้ายแก้วยืนอยู่ในพุ่มไม้โน้น”

อาเสี้ยมองตามสายตานิกแล้วสะดุ้งสุดตัว เขาแลเห็นเจ้าหนุ่มเคราะห์คนหนึ่ง แต่งกายแบบนักซบแท็กซี่ สวมหมวกแก๊ปกำลังยืนจุดบุหรี่สูบอยู่เบื้องหน้าพุ่มไม้อันหนาที่บ สีเสี้ยหงวนใจเต็นระทึกกึกกึก

“ไซ้แน่ ไชคของเราแล้วอ้ายกร อ้อมไปข้างหลังมันเร็ว แกเป็นคนลือคอคอมันนะกันจะตุ้ยมันเอง”

นิกยิ้มเล็กน้อย

“จับเป็นเรอะ”

“เฮอ อ้ายแก้วไม่มีฝีมือลายมืออะไรหรอกวะ ถ้ามันไม่มีโอกาสได้ใช้ปืนหรือมีดก็สู้เราไม่ได้”

“โอเค”

สองสหายต่างวิ่งก้มตัวอ้อมไปข้างหลังกระทาชายผู้นั้น เมื่อเจ้าหนุ่มเคราะห์คนเจ้าของร่างสูงโปร่งเดินออกมาจากพุ่มไม้ นิกก็กระโจนเข้าประชิดตัวยกท่อนแขนขวาลือคอคอทันที อาเสี้ยปราดเข้าชกด้วยหมัดตรงขวาถูกคางเจ้าหมอน้อยอย่างถนัดใจ แต่ความทรหดอดทนทำให้เจ้าหนุ่มเคราะห์เพียงแต่มีน ๆ เท่านั้น เขาแสดงวิชาญโฉบจับนิกที่ข้อมือข้างหลังเขาลงไปนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นดิน กิมหงวนปราดเข้าชกและเตะอย่างดุเดือด เจ้าหนุ่มเคราะห์ตกยกแขนปิดป้องและชกตอบ นิกรีบลุกขึ้นมาเข้าช่วยกิมหงวน มวยนอกเวทีระหว่างสองต่อหนึ่ง

เป็นไปอย่างดุเดือด อาเสี้ยยกทำขวาเตะเจ้าหนุ่มเคราะห์เต็มแรง แต่เจ้าหมอนั้นก้มศีรษะหลบเท้าของกิมหงวนได้อย่างหวุดหวิด ดังนั้นเท้าขวาของอาเสี้ยวจึงสัมผัสใบหน้าของนิกรดังขาด

นายจอมทะเล้นเซแซ่ด ๆ ไปปะทะต้นจามจุรีอย่างมีนง

“เฮ้ย พวกเดียวกันทำไมถึงเตะกันละว้ย” นิกรเอ็ดตะโรลั่น

อาเสี้ยหัวเราะ

“ขอโทษทีว่ะ ไม่ได้ตั้งใจเตะแกลเลย”

เสี้ยหงวนกับเจ้าเคราะห์ยังคงพัดกันอุตุลุด นิกรวิ่งเข้ามาช่วยอาเสี้ยอีก อ้ายเคราะห์ต้องทำศึกสองด้านก็เสียท่าถูกชกถูกเตะสะบักสะบอมเพราะปิดป้องไม่ทัน เขาถูกกิมหงวนกับนิกรต่อหน้าตาชัยยืนจมูกและปากแตกยับ ถูกศอกสั้นของอาเสี้ยคือซ้ายแตก และนิกรกับเสี้ยหงวนก็ช่วยกันชกต่อเตะตีบจนกระทั่งเจ้าเคราะห์ล้มลุกคลุกคลาน

กิมหงวนเตะซ้ำอีกทีหนึ่งถูกใบหน้าอ้ายเคราะห์ตึงดังขาด อ้ายเคราะห์ผละหงายล้มลง นอนเหยียดยาวอย่างไม่เป็นท่า พอลุกขึ้นนั่งกิมหงวนกับนิกรก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมาจ้องเขา

“ลุกขึ้นอ้ายแก้ว แกคือจอมโหด”

อ้ายเคราะห์ทั้งมีนงทั้งสะบักสะบอม เขารวบรวมกำลังลุกขึ้นยืนแล้วจ้องมองดูสองสหายอย่าง

เดือดดาล

“คุณสองคนกลุ่มรุ่มทำร้ายผม คุณต้องการอะไรจากผมแล้วก็ตามไม่ได้ชื่อแก้วนะครับจะบอกให้ผมชื่อเล็ก สิंहเงิน”

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

“อย่าทำไงสี่อ้ายแก้ว แกคือแก้ว ไกรทอง ฆาตกรโหดที่ชอบฆ่าเด็กและตำรวจได้ประกาศจับตายแกแล้ว ฉันอาจจะยิงแกทิ้งเสี้ยเดี๋ยวนี้ก็ได้”

เจ้าเคราะห์ลื้มตาโพล่ง

“เอาสี่ครับ ถ้าคุณอยากติดคุกในฐานะฆาตกรคนตายโดยเจตนา คุณสองคนกลุ่มรุ่มทำร้ายร่างกายผมก็มีหวังเข้าคุกแล้ว บู่โธ่ น่าสงสารคุณเหลือเกินที่ทักท้วงเขาว่าผมคืออ้ายแก้วมมนุษย์ใจร้ายที่ชอบฆ่าเด็ก ผมเพียงแต่ไว้หนวดเคราเหมือนอ้ายแก้วเท่านั้น ที่ไว้หนวดไว้เคราก็เพราะผมรูปหล่อเมียผมเขาหึงหวงผมบังคับให้ผมไว้หนวดเครา ผมมีอาชีพเป็นนักขับแท็กซี่ครับ”

นิกรกับเสี้ยหงวนหน้าถอดสีไปตามกัน นายเล็กพูดกับเขาอย่างไม่สะทกสะท้านแสดงว่านายเล็กไม่ใช่อ้ายแก้วแน่ ๆ

นิกรแข็งใจถามว่า

“แล้วแกเข้ามาป่วนเปี้ยนนอยู่ในละเมาะนี้ทำไม”

เล็กขมวดคิ้วย่น

“มีนายตำรวจคนหนึ่งจ้างรถผมเป็นชั่วโมงครับ เขาเป็นรองสารวัตรโรงพักสำราญราษฎร์เคยใช้รถผมเสมอ เขามาเยี่ยมพี่สาวของเขาในซอยนี้ พอเขาเข้าไปในบ้านพี่สาวของเขา ผมก็เกิดปวดท้องขึ้นขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ทราบว่าจะไปถ่ายทุกซั่ได้ที่ไหน พอแลเห็นทางนี้เป็นที่ว่างและเป็นละเมาะผมก็เดินบุกเข้ามาซั่”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“แล้วแกซั่แล้วหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ ไม่เชื่อคุณเดินเข้าไปดูซั่ครับ”

นิกรแยกเขี้ยวแล้วตวาดแว๊ด

“ของมันน่าดูนักเรอะ แกจะเป็นใครก็ตาม ไปโรงพักกับเราเถอะ”

“ดีสี่ครับ ผมจะได้แจ้งความให้ตำรวจจัดการดำเนินคดีกับคุณทั้งสองในฐานะที่กลุ่มรุ่มทำร้ายร่างกาย ผมจนกระทั่งหน้าตาผมแตกยับ ผมอาจจะกินน้ำพิริกไม่ได้ตั้งครึ่งเดือน ไปสี่ครับ”

นิกรหันมามองดูเสี่ยหงวน ต่างคนต่างยิ้มแห้ง ๆ

“ผิดตัวเสียแล้วโว้ย” อาเสี่ยพูดอ้อมอ้อม

“นั่นนะซี นายคนนี่แต่งเครื่องแบบคนไว้หนวดเคราเหมือนอ้ายแก้วมาก”

นายเล็กพูดเสริมขึ้นอย่างเดือดดาล

“คนที่ไว้หนวดเครา หน้าตามันก็คล้าย ๆ กันทั้งนั้นแหละครับ ดูแต่พวกแขกเป็นต้น ถูกข้อหาในคดีอะไรยื่นเข้าแถวให้เจ้าทุกข์ชี้ตัวเจ้าทุกข์ชี้ผิดชี้ถูกทุกที เพราะแขกที่ยืนอยู่ในแถวไว้หนวดเคราหน้าตาเหมือน ๆ กันทั้งนั้น”

สองสหายต่างเก็บปืนพกไว้ในกระเป๋าทางเกงตามเดิม เสี่ยหงวนเดินเข้ามาหาแท็กซี่หนุ่มผู้เคราะห์ร้าย

“น้องชาย ยกโทษให้เราเถอะนะ เราสองคนซ้อมแกก็ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่าแกเป็นอ้ายแก้ว ไกรทอง ฆาตกรโหด”

“ยกโทษหรือครับ..ผมก็เจ็บพี่นะซี ไม่ได้หรอกครับ ผมจะให้ตำรวจจัดการกับคุณทั้งสองตามกฎหมาย ในฐานะทำร้ายร่างกายผมมีบาดเจ็บสาหัส”

“ว้าว” นิกรคราง “เรามาตกลงกันด้วยสันติวิธีเถอะวะ อย่าให้เราทั้งสองต้องมีธุระไปติดคุกหน่อยเลย กันคือพันเอกนิกร การุณวงศ์ และนี่เพื่อนกันมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย พันเอกกิมหงวน ไทยแท้ หมูหมาจู้จ๊กทั้งนั้น”

นายเล็กลื้มตาโพล่ง

“ไอ้โฮ ถ้ายังงั้นก็ถือเป็นโชคของผมอย่างมหาศาลนะซีครับ ฮะ ฮะ ผมขอค่าทำขวัญแสนบาทครับ” แล้วเขาก็ยื่นให้เสี่ยหงวน “ผมได้ยินชื่อเสียงของอาเสี่ยมานานแล้วครับเพิ่งได้เห็นตัวจริงวันนี้เอง ขอขอบคุณมากครับที่อาเสี่ยกรุณาซ้อมผม ผมคิดว่าค่าทำขวัญแสนบาทน่าจะพอสมควรแล้วนะครับ”

กิมหงวนแหม่ปากแน่น

“มากไปอ้ายน้องชาย ค่าทำขวัญอหิวาต์อะไรจะตั้งแสนบาท กันให้แกพันบาทเท่านั้น ถ้าตกลงตามกันไปเอาเงินที่บ้าน”

นายเล็กสั่นศีรษะ

“ไม่ตกลงครับ แสนบาทสตางค์เดียวก็ลัดไม่ได้ ผมจะต้องใช้เวลารักษาตัวหลายวัน ชีบรถไม่ได้ ซี่โครงผมทั้งสองข้างถูกเตะชัดยอกไปหมด บางทีตีบผมอาจจะช้ำหรือแตกก็ได้ ผมถูกเตะอย่างจัง ๆ หลายที อาเสี่ยกับคุณนิกรออกเงินค่าทำขวัญให้ผมคนละห้าหมื่นสิครับ”

“ไม่ให้โว้ย” เสี่ยหงวนตวาดแว๊ด

“ไม่ให้ก็ไม่เป็นไรครับ ผมจะไปแจ้งความให้ตำรวจเจ้าของท้องที่เขาจัดการกับอาเสี่ยและคุณนิกรเดี๋ยวนี้ เมื่อศาลตัดสินจำคุกในฐานะทำร้ายร่างกาย ผมก็ฟ้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งอีก อ้า-ประทานโทษนะครับ ถ้าอาเสี่ยกับคุณนิกรติดคุกก็就会被ถอดจากยศพันเอกและจะต้องเสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียงในครั้งนี้นะเงินแสนบาทขนหน้าแข้งอาเสี่ยไม่ร่วงหล่นครับ”

“ถูกละ ฉันไม่ได้เอาเงินผูกไว้ตามขนหน้าแข้งของฉันนี่หว่า” แล้วกิมหงวนก็หันมาทางนิกร “ว่าไงอ้ายกร จะยอมเสียเงินค่าทำขวัญหรือยอมติดคุก”

“สำหรับกันยอมติดคุกวะ”

“ถ้ายังงั้นก็ตามใจแก” พูดจบก็เปลี่ยนสายตามาที่นักขับแท็กซี่ผู้เคราะห์ร้าย “เจ้ากรเขายอมติดคุกเป็นอันว่าฉันจะจ่ายค่าทำขวัญให้แก่ห้าหมื่นบาท”

นายเล็กยิ้มละไม

“ต้องแสนบาทครับ ห้าหมื่นไม่ตกลง”

“อูะ ก็เพื่อนฉันเขายอมติดคุก แกด้าเนินคดีกับเขาคนเดียวสิ”

“ไม่ครับ ผมต้องการเงินค่าทำขวัญแสนบาท มายังงั้นอาเสียกับคุณนิกรต้องติดคุกด้วยกันในฐานะทำร้ายร่างกายผมบาดเจ็บสาหัส บาดแผลที่หน้าผมให้หมอตรวจหมอก็ต้องลงความเห็นว่าคุณเสียใช้เวลารักษาเกินกว่า ๑๕ วัน เมื่อสาหัสผู้ทำร้ายร่างกายผมก็ต้องติดคุก ในคุณนะมันลำบากนะครับอาเสีย นรกเราดี ๆ นี้เอง”

“ไม่ต้องขู่ไว้” กิมหงวนพูดตัดบท “ไป-แกตามฉันไปที่บ้านฉันจะเซ็นเช็คให้แกแสนบาท”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เป็นอันว่าเขาไม่ต้องจ่ายเงินค่าทำขวัญให้นายเล็กแม้แต่บาทเดียว สองสหายต่างพากันขับแท็กซี่เจ้าของโบหน้ามีहनวดเคราออกไปจากเขตละเมาะ มุ่งตรงไปยังบ้าน “พัชรภรณ์”

ในช่วงโมงนั้นเอง ชาวได้แพร่สะพัดไปทั่วบางกะปิว่าเด็กชายอายุ ๖ ขวบ บุตรชายของพนักงานการไฟฟ้าแห่งนครหลวงถูกแก้ว ไกรทอง สังหารโหดอีกศพหนึ่ง พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ และ พ.อ. นิกร การุณวงศ์ ได้พบศพพ่อน้อยนอนตายอยู่ในละเมาะในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” หลังบ้าน “พัชรภรณ์”

วงการสอดรู้สอดเห็นหรือชอบสนใจกับเรื่องของคนอื่นใจกันว่ากิมหงวนกับนิกรได้ซ่อมนักขับแท็กซี่คนหนึ่งอย่างสะบักสะบอมเพราะมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับวายร้ายฆ่าเด็ก แต่แล้วอาเสียกิมหงวนก็ต้องเสียเงินค่าทำขวัญให้แท็กซี่หนุ่มผู้นั้นถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท เรื่องจึงไม่ถึงตำรวจในคดีกลุ่มมรุมทำร้ายร่างกาย

ตำรวจหลายคนรุดมาชันสูตรพลิกศพพ่อน้อยลูกชายของนายบุญส่งตามหน้าที่ แล้วแยกย้ายกระจายกำลังกันค้นหาตัวแก้ว ไกรทอง แต่ก็เหมือนกับว่าแก้วล่องหนหายตัวได้จริง ๆ ตำรวจไม่ได้เห็นแม้กระทั่งเงาของแก้วฆาตกรโหดผู้นี้

แก้ว ไกรทอง ป้วนเปียนอยู่ในเขตละเมาะในที่ดินของคุณหญิงวาด หลังบ้าน “พัชรภรณ์” นั้นเอง

หลังจากมันสังหารโหดเด็กชายพิศาลหรือตาอืดลูกชายของนายบุญส่งแล้ว ชาวบ้านในซอยใหญ่ข้างบ้าน “พัชรภรณ์” ได้ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการค้นหาตัวฆาตกรโหดในบริเวณนั้นและตามซอยใกล้เคียง การค้นหาได้กระทำตั้งแต่ตอนเย็นจนกระทั่งรุ่งอรุณของวันใหม่ พวกเขาชาวบ้านและตำรวจจึงแยกย้ายกันกลับโดยเข้าใจว่าวายร้ายฆ่าเด็กได้หนีไปถิ่นอื่นแล้ว

แต่ แก้ว ไกรทอง มิได้หลบหนีไปไหน จอมฆาตกรหลบซ่อนตัวอยู่ในแอ่งดินแห่งหนึ่งในสมุมพุ่มไม้อันหนาทึบ มีหญ้าคาปกคลุมแอ่งดินนั้น ประชาชนและตำรวจผ่านไปมาตั้งหลายคนก็หาเจตใจไม่

พอฟ้าสว่าง ตำรวจและชาวบ้านถอนกำลังกลับไปหมด แก้ว ไกรทอง ก็ออกมาจากที่ซ่อนอย่างอ่อนระหอยโรยแรง จิตสำนึกที่มีอยู่แต่เพียงอยากฆ่าเด็กนั้นสิ้นสุดไปชั่วขณะ มันอดอาหารมาตั้งแต่วันนี้แล้ว แก้วรู้สึกหิวโหยจนหมดเรี่ยวแรง มันเดินออกมาจากละเมาะขณะที่ท้องฟ้าเริ่มจะสว่าง ประมาณ ๕.๓๐ น. เศษมือซ้ายถือมีดพกยาวประมาณคืบเศษ มือขวาถือปืนพกแบบงูเห่า ซึ่งเป็นกระบอกนี้เจ้าแก้วขโมยมาจากฝรั่งหน่วยแม่คคนหนึ่ง เจ้าแก้วบุกเข้าไปในบ้านฝรั่งตอนดึกวันนั้นตั้งใจจะหาอาหารกิน เจ้าทรัพย์กับภรรยาไปในงานราตรีสโมสรแห่งหนึ่ง โชคจึงเป็นของจอมฆาตกรผู้นี้ เจ้าแก้วพบเงินสด ๒,๕๐๐ บาทในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงนอนและปืนพกกระบอกนี้พร้อมด้วยกระสุนอีกหนึ่งกล่อง จึงยึดไว้ใช้เป็นอาวุธประจำตัวยิงตำรวจตายไป ๓ คนแล้ว เจ้าแก้วเป็นชายหนุ่มแข็งแรงปราดเปรียวว่องไวมาก ที่ลือกันว่าเจ้าแก้วล่องหนหายตัวได้นั้นหาเป็นความจริงไม่ ความจริงเจ้าแก้วหลบหนีได้เก่งต่างหาก เจ้าหนุ่มผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดก็แต่เพียงต้องการฆ่าเด็กเท่านั้น ส่วนความรู้สึกนึกคิดทั่ว ๆ ไปยังใช้ได้

แก้ว ไกรทอง ปีนเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” ก่อนเวลาที่คนในบ้านจะตื่นนอนในตอนเช้า รั้วบ้านเป็นรั้วก้ออิฐโปกปูนครึ่งหนึ่ง ตอนบนเป็นเหล็กโปร่ง ฉะนั้นการปีนรั้วเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” จึงไม่ยากเย็นอะไรสำหรับคนหนุ่มที่แข็งแรงอย่างอ้ายแก้วมนุษย์ที่มีผู้มีจิตใจเหี้ยมโหดผิดปกติ

วายร้ายฆ่าเด็กหยุดยั้งที่มุมตึกด้านหลัง มันทอดสายตามองไปรอบ ๆ พยายามใช้ความคิดของมันให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง ในที่สุดอ้ายแก้วก็เก็บมีดพกไว้ในปลอกหนังที่เหน็บไว้ใต้เข็มขัด เก็บปืนพกแบบงูเห่าไว้ในกระเป๋ากางเกงข้างขวา แล้วจอมโหดก็ปีนปายท่อน้ำประปาขึ้นไปยังชั้นบนของตัวตึก เป็บน้ำขนาดใหญ่

มันคงแข็งแรงพอรับน้ำหนักตัวของฆาตกรโหดได้ อากาศตอนรุ่งอรุณของวันใหม่เย็นสบายช่วยให้คณะพรรค
สี่สหายและสี่นางกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองนอนหลับสบายอยู่ในห้องนอนของตน

ริมเตียงด้านนี้คือห้องนอนของท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕

อ้ายแก้วค่อย ๆ ไต่ขอบพาดเตียงมาที่หน้าต่างด้านข้างด้วยความระมัดระวัง และแล้วมันก็ปีนข้ามขอบ
หน้าต่างหย่อนตัวเข้ามาในห้องนอนของเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ปีนพอกุ้มือของมันถูกล้วงออกมาถืออีก ภายใน
ห้องนอนมีไฟฟ้าที่ผนังติดในโถงสามเหลี่ยมเปิดทิ้งไว้ดวงหนึ่ง

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ นอนหันหลังเข้าผนังติด ท่านสวมกางเกงขั้นในแพรบาง ๆ เพียงตัวเดียวเท่านั้น
อ้ายแก้วมองผ่านมุ้งผ้าโปร่งตาเม็ดพริกไทยมองดูท่านเจ้าคุณแล้วมันก็แสร้งยิ้ม ดีใจที่มันบุกเข้ามาในห้องนอน
ของคนแก่ ถึงอย่างไรก็ไม่กล้าสู้รบตบมือกับมัน

จอมฆาตกรเดินบุกเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ในห้องนอนนั่นเอง มันตรงมาที่อ่างล้างหน้า เปิดน้ำให้ไหล
ลงอ่างแล้วหยิบแก้วรองน้ำจันเต็มยกขึ้นดื่มอีก ๆ ด้วยความกระหาย อ้ายแก้วดื่มน้ำรวม ๓ แก้ว ต่อจากนั้นมัน
ก็วางแก้วไว้บนหิ้งกระจกตามเดิมแล้วก็หันลวงวงน้ำล้างหน้า

เสียงเจ้าคุณปัจฉิม ๕ บ่นพึมพำ

“เปิดน้ำเบา ๆ หน่อยซีไว้แล้วกัน คนกำลังนอนหลับสบาย”

เจ้าแก้วรีบปิดน้ำ ดึงผ้าขนหนูเล็ก ๆ ผืนหนึ่งลงมาเช็ดหน้า ความสดชื่นบังเกิดขึ้นแก่ฆาตกรโหดแล้ว
เมื่อได้ดื่มน้ำและล้างหน้า แต่ความหิวยังทรมาณมันอยู่ อ้ายแก้วพาตัวเดินออกมาจากห้องน้ำ มือขวาถือปืน
คือบร่ำกระชับมัน เตรียมพร้อมที่จะส่งกระสุนออกจากลำกล้อง

พอแลเห็นพานผลไม้ซึ่งมีกล้วยหอมหนึ่งหวี องุ่นสดและแอปเปิลวางอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างโซฟา
เจ้าแก้วก็ล้มตาโพลงปราดเข้าไปทรุดตัวนั่งบนโซฟาเริ่มกินผลไม้อย่างตะกะตะกละกลามเนื่องจากความหิวโหย
ของมันนั่นเอง

แอปเปิล ๓ ผล องุ่น ๑ พวง และกล้วยหอมอีก ๕ ผล ช่วยบรรเทาความหิวไปได้บ้าง แต่ร่างกายของมัน
ยังต้องการอาหารอีกซึ่งไม่ใช่ผลไม้หรือเครื่องดื่ม

นาฬิกาปลุกบนโต๊ะข้างเตียงนอนของเจ้าคุณปัจฉิม ๕ บอกเวลา ๖.๐๐ น. พอดี เสียงกริ่งปลุกดัง
กังวานขึ้น ท่านเจ้าคุณพลิกตัวในท่านอนหงาย แลเห็นส่วนท้องของท่านเป็นรูปวงกลม ท่านยกแขนทั้งสองบิด
ขึ้นก็เกยแล้วก็ลุกขึ้นนั่ง ก้าวลงจากเตียงนอน รูดมุ้งเตียงไปทางหัวเตียง ต่อจากนั้นท่านก็เดินไปหยุดยืนกลาง
ห้องแสดงกายบริหารหรือตัดต้นมือเปล่า บางทีก็กระโดดโหยง ๆ เหมืออึ้งอ่องเล่นน้ำฝน

ครั้งหนึ่งท่านเจ้าคุณยืนถ่างขาแก้มตัวเหยียดแขนลงบนพื้น เมื่อท่านมองลอดได้ขาของท่าน ท่านก็
เย็นวาบไปหมดทั้งตัวรีบยืดตัวขึ้นหมุนตัวกลับ จ้องมองดูอ้ายแก้วอย่างหวาดหวั่นเพราะอ้ายแก้วกำลังแสร้งยิ้ม
จ้องปืนพุกมาที่ท่านในท่าเตรียมยิง

แน่นอนละ ท่านเจ้าคุณเคยเห็นรูปถ่ายของอ้ายแก้วในหน้าหนังสือพิมพ์หลายครั้งแล้ว ความรู้สึกจึง
บอกตัวเองว่าเจ้าหนุ่มหนวดเคราดกผู้นี้จะเป็นคนอื่นไปไม่ได้ นอกจาก แก้ว ไกรทอง วายร้ายฆ่าเด็ก ที่ทำให้
บรรดาพ่อแม่และผู้ปกครองเด็กอกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน

“อ้ายแก้ว” เจ้าคุณปัจฉิม ๕ เผลอตัวอุทานออกมา

“ครับ ผมเอง”

ท่านเจ้าคุณพยายามทำใจดีสู้เสือ

“แกเข้ามาในห้องนอนฉันได้อย่างไร”

“ก็ปีนขึ้นมาตามท่อน้ำนี่ซีครับ แล้วไต่เพดานเตียงมาที่หน้าต่างข้าง ท่านเป็นเจ้าของบ้านนี่ใช่ไหม”

“ไม่ใช่ แต่ฉันเป็นพี่ชายของคุณหญิงวาดเจ้าของคฤหาสน์นี้ ฉันคือพลเอกพระยาปัจฉิมพินาศ

ฉันจะเปิดประตูห้องให้แกออกไปเสียโดยดี ม่ายฉันจะโทรศัพท์ให้ตำรวจมาจัดการกับแก”

เสื่อแก้วหัวเราะก๊าก

“ก็ลองดูสิครับ พอเจ้าคุณหยิบโทรศัพท์ข้างเตียงนั้น ผมก็จะส่งเจ้าคุณไปนรกทันที และถ้าเจ้าคุณยังต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็โปรดอย่าส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ นอกจากนี้ต้องปฏิบัติตามคำสั่งผม”

“อูอะ อย่างนี้มันทำลายเสรีภาพกันนี่หว่า ฉันทิ้งเงินแกสักหมื่นบาทเอาไหมล่ะ แต่แกจะต้องรีบออกไปจากบ้านนี้”

จอมโหดสั่นศีรษะ

“ผมไปไหนยังไม่ได้หรอกครับ ชีนออกไปจากบ้านนี้ประชาชนและตำรวจก็ต้องฆ่าผม ผมจำเป็นจะต้องหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่จนกว่าจะค่า”

ท่านเจ้าคุณซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“เอาอย่างนี้ไหมล่ะ ให้ฉันอาบน้ำแต่งตัวเสียก่อน แล้วฉันจะขับรถพาแกไปส่งตามความประสงค์ของแก ฉันจะให้เงินแกไปใช้หมื่นบาทด้วย”

อ้ายแก้วหัวเราะ

“ตื่นเกินไปครับเจ้าคุณ เจ้าคุณขับรถไปส่งผมก็พาผมไปส่งโรงพักเท่านั้นเอง ผมนะไม่ใช่คนที่เฉลียวฉลาดอะไรนักหรอกครับแต่ผมก็ไม่โง่จนเกินไป ขอให้ผมอาศัยอยู่ในห้องนี้สักวันเถอะครับ แต่เจ้าคุณต้องอยู่เป็นเพื่อนผมด้วย และจะบอกให้ใครรู้ไม่ได้อย่างเด็ดขาดว่าผมหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องนี้ ชีนบริปากพูดหรือเพียงแค่แสดงกิริยาบู้ยิบบอกกันผมจะยิงเจ้าคุณทันที คนอย่างผมเป็นคนที่ไม่มีชีวิตแล้วเพราะตำรวจเขาประกาศจับตายแล้ว ผมอาจจะฆ่าใครได้ง่าย ๆ จะมีเหตุผลหรือไม่มีเหตุผลก็ตาม”

“อือ ก่อนที่ฉันจะรู้จักตัวแกฉันคิดว่าแกเป็นคนใช้โรคจิตหรือเป็นบ้าเสียอีก ที่แท้สติสัมปชัญญะของแกยังดีอยู่ แต่ฉันไม่เข้าใจเลยที่แกเหี้ยมโหดทารุณผิดมนุษย์ ฆ่าเด็กเล่นโดยไม่มีความหมายอะไร นอกจากแสดงความโหดร้ายทารุณของแกเท่านั้น”

อ้ายแก้วยิ้มแค้น ๆ

“เจ้าคุณก็ไม่น่าจะรู้ว่ามนุษย์เราทุกคนจะทำอะไรก็ต้องมีเหตุผลด้วยกันทั้งนั้นนะครับ ผมจำเป็นต้องฆ่าเด็กอย่างน้อยสักห้าถึงสามคน ถ้าผมทำไม่ได้แบบนี้ผมก็จะถูกฆ่าตาย อย่างไรก็ตามผมจะฆ่าเด็กอีกเพียง ๓๒ คนเท่านั้นผมก็จะพ้นพันธะอันสำคัญนี้”

“หมายความว่ามีคนจ้างแกให้ฆ่าเด็ก....”

อ้ายแก้วสั่นศีรษะ

“ผมพูดมากพอแล้วอย่าซักอะไรผมอีกเลย เจ้าคุณเข้าห้องน้ำล้างหน้าแปรงฟัน ส้วมและอาบน้ำให้สบายเถอะ อ้า-ไม่มีอะไรที่เจ้าคุณจะต้องวิตกหรือครับ”

“ถ้าเจ้าคุณไม่ขัดคำสั่งผมและไม่ส่งเสียงร้องเอะอะขอความช่วยเหลือจากลูกหลานของเจ้าคุณ เจ้าคุณก็จะไม่ได้รับภัยอันตรายจากผม แต่โปรดจำไว้ว่าผมยิงปืนแม่นยำและยิงคนง่าย ๆ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ บ่นพึมพำในลำคอ นึกไม่ถึงว่าท่านจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ ท่านเจ้าคุณเดินเข้าไปในห้องน้ำ อ้ายแก้วรีบลุกขึ้นติดตามไปด้วย เมื่อเจ้าคุณหันมาเห็นเจ้าแก้วยืนจังก้าอยู่หน้าประตูห้องน้ำท่านก็มิโห่เดือด

“อ้าว เลือกตามเข้ามาทำไม”

“ผมจำเป็นต้องควบคุมตัวเจ้าคุณครับ เพราะหน้าต่างห้องน้ำมีตั้งสามบาน”

“อูอะ แล้วฉันจะขี้อย่างไรออกในเมื่อแกมาเฝ้าอยู่อย่างนี้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ถือ”

ท่านเจ้าคุณมิโห่จนตัวสั่น

“ถูกละแกไม่ถือ แต่ฉันอายุวัย แกเห็นฉันเป็นเด็กแดง ๆ นอนเบาะยังงั้นหรือ จะให้ฉันนอนชี้ให้ใครดูอย่างหน้าตาเฉย มีหน้าขำยิ้มหรือหัวเราะเสียอีก ออกไปเถอะนายแก้ว แกเผลอหน้าต่างออกดูซิมันมีทางที่จะปีนปายลงไปข้างล่างได้ไหม ฉันแก่แล้วชีนไต่ไปตามพาดไม้ก็ตกลงไปคอย่นรวมกับตาตุ่มเท่านั้น”

“แต่เจ้าคุณอาจจะเผลอน้ำต่างบู้ยิบบอกให้ใครรู้ว่าผมอยู่ในห้องนี้ได้ เที่ยตามสบายเถอะครับ จะชี้หรือจะล้างหน้าแปรงฟันหรืออาบน้ำก็เชิญ แต่ผมจะต้องอยู่ในห้องนี้ตลอดเวลา”

“เออ ถ้ายังงั้นตามใจมึง” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวขึ้นอย่างฉุนเฉียว

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็สวมและแปรงฟันอาบน้ำเรียบร้อย อ้ายแก้วควบคุมท่าน ตลอดเวลา ปีนพอกของเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ซึ่งเป็นปืนรีวอลเวอร์ ๙ มม. และซ่อนอยู่ใต้หมอนถูกอ้ายแก้วยึดไว้แล้ว

ท่านเจ้าคุณยอมรับว่า ชีวิตของท่านกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายเส้นเล็ก ๆ อ้ายแก้วอาจจะยิงท่านทันทีถ้าหากว่าท่านขัดคำสั่งมัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แต่งกายลาลองอย่างอยู่กับบ้านสวมกางเกงแพรดำและเสื้อแบบเสื้อกวยเฮงสีขาว ตัดเย็บด้วยผ้าปานบาง ๆ ประตูห้องนอนของท่านยังไม่เปิดเพราะอ้ายแก้วสั่งกำชับไม่ให้เปิดประตู เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เหมือนกับชะมดที่ถูกขังอยู่ในกรง ท่านเดินพลาญอยู่ในห้องนอนของท่าน ตลอดเวลา ถึงแม้เป็นเด็กยาวและเป็นลูกของวางอยู่บนชั้น แต่ปืนก็อยู่ในถุงของมันและกระสุนปืนก็อยู่ในตู้จนกระทั่ง ๗.๐๐ น.

ประตูห้องนอนของท่านเจ้าคุณถูกเคาะเบา ๆ

“คุณพ่อ คุณพ่อคะ” เสียงประไพตะโกนเรียกดังแว่วเข้ามาในห้อง “โมงหนึ่งแล้วยังไม่ตื่นอีกหรือคะ” มีเสียงหัว ๆ ของนิกรพูดเสริมขึ้น

“หรือเป็นลมเผลอไปแล้วก็ไม่รู้ เดียวนี้โรคหัวใจวายชุกชุมเสียด้วย”

อ้ายแก้วปราดเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ผมจะแอบอยู่หลังม่านญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่นั้น เจ้าคุณไปเปิดประตูได้ และแกลังทำเป็นไม่สบายตามที่ผมสั่งไว้ อย่าลืมว่าถ้าเจ้าคุณก้าวออกไปพ้นประตูห้องเพียงก้าวเดียว ผมยิงทันที หรือถ้าเจ้าคุณวิ่งหนี ผมยิงไม่ทัน ผมก็จะฆ่าคนที่มาเคาะประตูเรียกเจ้าคุณเสีย”

ท่านเจ้าคุณขบกรามกรอด สายตาของท่านที่มองดูวายร้ายฆ่าเด็กนั้นถมึงถึงแสดงความเคียดแค้นชิงชัง

“ฮืม ฉันอยากตะบันหน้าแกเหลือเกินอ้ายแก้ว”

“ก็เอาซีครับถ้าเจ้าคุณอยากไปคุยกับยมบาล”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถ่มน้ำลายรดหน้าเจ้าแก้วเพราะโมโหจนรังใจไว้ไม่ได้ แล้วท่านก็เดินไปที่ประตูหน้าห้อง ถอดกลอนเปิดประตูออก แสดงบทบาทให้เหมือนกับว่าท่านป่วยไข้ไม่สบาย ส่วนอ้ายแก้ววิ่งไปแอบซ่อนตัวหลังจากญี่ปุ่น

นิกรกับประไพสองสามีภรรยายืนเด่นอยู่กลางห้อง

“คุณพ่อเป็นอะไรไปหรือครับ”

“อือ” เจ้าคุณพูดเสียงหนัก ๆ เหมือนกับคนใจลอย

“เป็นไข้หรือครับ”

“อือ”

“เอ๊ะ คุณพ่อฟังผมพูดหรือเปล่า”

“ฟัง แต่ฟังอย่างไม่ตั้งใจ พ่อตื่นนอนขึ้นมาก็ครั่นเนื้อครั่นตัวมีอาการไข้ชนิดหน้อย”

“แล้วทานยาหรือยังคะ” ประไพถาม

“กินแล้ว กินยาบำรุงธาตุและเจริญอาหาร”

ประไพหัวเราะคิก

“แ่่งจริง คุณพ่อเป็นไข้แทนที่จะทานยาแก้ไข้กลับทานยาเจริญอาหาร”

“พ่อเคยรักษาตัวแบบนี้ ถ้าไม่สบายได้กินอาหารมาก ๆ ก็หายไปเอง แกช่วยจัดอาหารเข้าขึ้นมาให้พ่อด้วยนะ พ่อไม่ลงไปกินหรอก วันนี้จะนอนนอนพักผ่อนสักวัน ขออาหารให้มากกว่าปกติหน่อย”

“คะ ถ้ายังงั้นไฟจะเข้าครัวทำอาหารเข้าให้คุณพ่อเอง จะได้ทำอาหารพิเศษให้”

“ดีแล้วลูก ไปเถอะไม่ต้องเป็นห่วงพ่อหรอก พ่อเป็นไข้ชนิดน้อยเท่านั้น”

นิกรมองดูพ่อของเขาอย่างสงสัย

“เอ - ตอนนี้คุณพ่อชักออกแดดเต็มทน หรือจะหมดประจำเดือน”

ท่านเจ้าคุณทำคอเย็น

“ฉันเป็นผู้ชายวัยไม่ใช่ผู้หญิง”

“เอ๊ะ ก็ผมเป็นผู้ชายทำไมถึงมีประจำเดือนล่ะครับ”

ประไพยกมือคว่ำหูสามีพาเดินไปจากที่นั่น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถอนหายใจโล่งอก ท่านปิดประตูห้องไว้ตามเดิมแต่ไม่ได้ใส่กลอน อ้ายแก้วเดินยิ้มกริ่มออกมาจากหลังฉากญี่ปุ่น ปืนพกงูเห่ายังคงถือกระชับมั่นอยู่ในมือ

“ขอบคุณครับเจ้าคุณ อย่างนี้เจ้าคุณก็รอดตาย โปรดอยู่ในคำสั่งผมเพียงวันเดียวเท่านั้นแหละครับ คีนนี่ผมก็จะลาไปแล้ว”

เจ้าคุณว่า “ประเดี๋ยวลูกสาวและลูกเขยของฉันคงจะโพนทนาให้ลูกหลานของฉันรู้ว่าฉันไม่สบาย ถ้าเขาแหกกันขึ้นมาเยี่ยมฉันฉันจะทำอย่างไร”

เจ้าแก้วแสยะยิ้ม

“ก็ทำเป็นคนไข้ล่ะสิครับ เจ้าคุณควรจะนอนอยู่บนเตียงนั่น ส่วนผมก็จะแอบอยู่หลังจากญี่ปุ่นเตรียมสังหารเจ้าคุณ หากเจ้าคุณบอกให้พวกลูกหลานทราบที่ผมแอบซ่อนอยู่หลังจากญี่ปุ่น เขาคงไม่รบกวนเจ้าคุณนานเกินควรหรอกครับ”

“ถ้าเขาให้คนใช้หรือสาวใช้มาเฝ้าพยาบาลฉันหรืออยู่เป็นเพื่อนฉันล่ะ”

“เจ้าคุณก็ไล่ไปสิครับ ใครจะกล้าขัดใจเจ้าคุณได้เว้นแต่ผมคนเดียว ขอขอบคุณนะครับที่สั่งอาหารเพื่อผมตามคำขอร้องของผม”

ท่านเจ้าคุณผินหัวเราะ

“เก็บปืนในมือของแกเสียทีเถอะวะ ฉันแก่จวนจะเข้าโลงแล้วฉันสู้แกไม่ไหวหรอก ฉันรับรองว่าฉันจะยอมอยู่ในอำนาจของแกและจะไม่ร้องอะอะไว้วายขอความช่วยเหลือจากลูกหลานของฉัน อ้า - ให้ฉันใช้โทรศัพท์หน่อยได้ไหมล่ะ”

“เจ้าคุณจะพูดไปไหน”

“พูดไปที่โรงพักพระโขนงนี่แหละ ฉันมีธุระกับสารวัตรใหญ่ชนิดน้อย”

“ก็ลองดูสิครับถ้าอยากตาย อยาามาทำตลกที่เล่นที่จริงกับผมเลย ประเดี๋ยวผมยิงทิ้งง่าย ๆ นะจะบอกให้รับรองว่าอย่างเจ้าคุณผมยิงนัดเดียวตายคาที่”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินไปนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอน เสื่อแก้วทรุดตัวหนึ่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับฉากญี่ปุ่นมีไว้สำหรับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือแก้ผ้า แต่ความจริงมีเพื่อความสวยงามมากกว่า

เสียงประตูห้องถูกเคาะอีก และมีเสียงร้องเรียก

“คุณพ่อครับ พวกเรามาเยี่ยมครับ”

เจ้าคุณลุกขึ้นยืนและหันไปมองดูจอมฆาตกรซึ่งกำลังลุกขึ้นเช่นเดียวกัน

“เปิดประตูสิครับและทำตามที่ผมสั่งเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

ท่านเจ้าคุณค้อนปะหลับปะหล็อกพาตัวไปที่ประตูห้องแล้วหมุนลูกบิดเปิดประตูออก สีสหายพากันเดินเข้ามา ศาสตราจารย์ดิเรกถือสายฟังหัวใจติดมือมาด้วย นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้พ่อตาของเขา

“เป็นยังไงไปรับคุณพ่อ อ้ายกรไปบอกพวกเรว่าคุณพ่อไม่สบายถึงประไพต้องเข้าครัวทำอาหารพิเศษให้คุณพ่อ พอคุณอาหญิงรู้เข้าก็รีบไปช่วยคุณไพที่โรงครัว”

“พ่อไม่ได้เป็นอะไรมากมายนักหรอก นอนเปิดพัดลมตลอดคืนตื่นขึ้นมาก็ครีนนื้อครั้นตัวเป็นไข้”

“เอ - ไม่ได้การนะครับ ร้อนกระทบเย็นร่างกายเปลี่ยนแปลงไม่ทันอาจจะเป็นนิวมอเนี่ยก็ได้ ให้ผมตรวจหัวใจและซีพีจนหน่อยนะครับ”

“เอา ตามใจแก”

นายพลดิเรกประคองพ้อตาเขามานั่งบนเตียงนอน พล, นิกร, กิมหงวนตามมานั่งบนโซฟา

“เมื่อเข้าซีพีหรือเปล่าครับ” ดร. ดิเรกถามเหมือนกับหมอทุก ๆ คนที่ชอบถามคนไข้

“ออกมาสองเม็ดขนาดเม็ดพุทรา แข็งเสี้ยนด้วยซี”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“พรอดีกเล่นงานคุณพ่อแน่ ต้องถ่ายยาเสียทีซีครับจะได้สบาย ถ้าไม่ชอบยาฝรั่งเอายาไทยของผมก็ได้ ยาถ่ายตราตาเถนคู่ถ่ายโรคสารพัด ไม่ใช่ร้อท้อไม่ปวดไม่มวน เด็กถ่ายได้ผู้ใหญ่ถ่ายดีพระเนรตาเถรยาซีถ่ายแล้วร่างกายสมบูรณ์”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโรลั่น “บ้าน้ำลายแต่เข้าทีเดียว”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง ดร. ดิเรกทุดตัวนั่งคุกเข่าบนพรมปูพื้นหน้าเตียงแล้วใช้เครื่องฟังหัวใจตรวจหัวใจพ้อตาของเขา

“เอ๊ะ หัวใจก็เต้นสม่ำเสมอดีนี่ครับ จังหวะสโลว์ฟોકสหรือตอย่างนี้แปลว่าร่างกายเป็นปกติ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สบตาพลท่านก็ขยิบตาเป็นความหมาย มือขวาของท่านเจ้าคุณวางอยู่บนเข้าขวา ท่านใช้นิ้วมือของท่านเคาะไค้ตโทรเลขซึ่งเป็นรหัสของสามกองทัพและสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ มีความสามารถในการเคาะหรืออ่านไค้ตได้คล่องแคล่ว

พ.อ. พล พัชราภรณ์ จ้องตาเขม็งมองดูนิ้วมือของท่านแล้วเขาก็แปลรหัสไปด้วย

“.....อย่าตื่นเต้นหรือแสดงกิริยาพิรุณ อาตมกอยู่ในอำนาจของ อ้ายแก้ว ไกรทอง ซึ่งแอบอยู่หลังฉาก ญี่ปุ่นและพร้อมที่จะสังหารอาด้วยปืนพก”

พลใจเต้นระทึกผิดปกติ เขาชำเลืองมองไปที่ฉากญี่ปุ่นและพอจะรู้ว่าอ้ายแก้วคงแอบมองอยู่ตามรอยพับของฉาก ถูกละ ถ้าเขาเอะอะขึ้น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หรือเขากับเพื่อน ๆ ก็คงจะตกเป็นเหยื่อกระสุนปืนของจอมโหดอย่างไม่ต้องสงสัย

พ.อ. พลแกล้งทำเป็นมองดู ดร. ดิเรก แต่มือขวาของเขาซึ่งวางอยู่บนโซฟาได้เคาะรหัสบอกเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

.....ทราบแล้วครับ อัยยอกอัยยสามคนเป็นอันตราย ผมจะจัดการกับอ้ายแก้วเอง

ดร. ดิเรกตรวจหัวใจและซีพีจนของพ้อตาของเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็แหกตา ดู ให้เจ้าคุณแลบลิ้นให้เขาดู เสียหงวนซึ่งนั่งเบรียวกปากอยู่นานแล้วจึงถามนายแพทย์หนุ่ม

“คุณอาเป็นโรคอะไรแน่หมอ”

นายพลดิเรกลุกขึ้นเดินไปนั่งรวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวกับอาเสียอย่างยิ้มแย้ม

“ไม่มีอะไรมากนัก กลอนที่ลิ้นหัวใจชำรุดนิดหน่อยแล้วก็ดีไปบ้าง โรคพรรคนี้ให้นอนพักผ่อนวันสองวันก็หาย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นัดกันแล้วว่า สามโมงเช้าคุณพ่อจะไปเที่ยวสงกรานต์ปากลัดกับพวกเรา เลยไม่ได้ไป”

เจ้าคุณยิ้มเศร้า ๆ

“พวกแกไปสนุกสนานกันเถอะ แต่ระวังหน่อยนะ จะไปเล่นสาดน้ำสาว ๆ ก็ต้องเล่นในขอบเขตอย่าไปทำลายประเพณีอันดีงามของเขา”

พลแกล้งพูดว่า “ความจริงผมก็ไม่อยากไปเท่าไรนักแต่เพื่อนทางพระประแดงเขาเตรียมรับรองพวกเราไว้เต็มที่ ไม่ไปมันคงด่ายับ อา - ผมขอยืมขันเงินใบใหญ่ของคุณอาหน่อยซีครับ เอาไปใส่น้ำหอมรดน้ำกับเขาไหลใส่ปลาและกรงใส่นกของผมมีแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ซี่มือไปที่ตู้ยื่นแบบทันสมัยใบหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับฉากญี่ปุ่น ในตู้มีเครื่องเงินมากมาย นับตั้งแต่พวกแก้วเงิน ชันน้ำพานรองลวดลายสวยงามหลายขนาด หัวเสือเหลี่ยมใช้เป็นที่เขียนบุหรื

“ในตู้เนี่ยยังงี้ เลือกลูกเอาซี เอาใบลายเทพพนมไปก็ได้ล้วนแต่เป็นของเก่า เนื้อเงินร้อยเปอร์เซ็นต์ฝีมือช่างทองหลวง เครื่องเงินเตี้ยวเนี่ยเงินเพียง ๑๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ใช้ไม่กี่วันดำปี๋”

พลแกล้งทำเป็นลุกขึ้นเดินเข้ามาที่ตู้เครื่องเงินใบนั้น ขณะนี้ย้ายแก้วซึ่งแอบอยู่หลังจากญี่ปุ่นกำลังบอกตัวเองว่า ถ้าหากว่าพลเดินเลยเข้ามาหลังจากญี่ปุ่นและเห็นมันเข้า มันจะยิงพลด้วยค้อนบร่ำคู่มือของมันทันที

พ.อ. พลเปิดตู้ใบนั้นออกทั้งสองบาน ประตูตู้บานขวาติดกับฉากญี่ปุ่นพอดี พลแกล้งทำเป็นเลือกชิ้นเงินสามสี่ใบในตู้เนี่ย และหยิบชิ้นเงินพร้อมด้วยพานรองลายเทพพนมออกมาจากตู้ถอดไว้กับอก เข็มมือปิดประตูตู้ไว้ตามเดิม

ทันใดนั้นเอง ด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ พลได้ยกเท้าขวาตีฉากญี่ปุ่นเต็มแรงทำให้ฉากผ้าแพรกรอบไม้พังทลายทับตัวอ้ายแก้วทันที อ้ายแก้วไม่ทันระวังตัวก็เสียหลักล้มลงไป พลโถมตัวลงกดปล้ำตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด มือซ้ายของพลจับข้อมือซ้ายของอ้ายแก้วไว้ ถึงแม้อ้ายแก้วมีวัยหนุ่มกว่าพลแต่ขณะนี้จอมโหดก็อ่อนเพลียเพราะอดอาหาร ดังนั้นเมื่อหมัดตรงขวาของพลกระแทกถูกปากครึ่งจุมูกครึ่ง เจ้าแก้วก็ปล่อยปืนพกม่วงหลุดจากมือทันที

อย่างไรก็ตามทั้งสองยังคงอึดพิศกันอยู่ พลกระซอกมีดพกที่เอวของอ้ายแก้วออกมาได้ เหวี่ยงไปทางประตูห้องนอน คราวนี้พลก็สบายใจแล้วเมื่อเขากับจอมโหดปล้ำกันอยู่กลางห้องนอน

นิกรกับกิมหงวนต่างเข้าใจผิดคิดว่าอ้ายแก้วคือนายเล็ก สิงห์เงิน อาเสียร้องห้ามเสียงลั่น

“อย่า อ้ายพล ประเดี๋ยวเสียค่าทำขวัญอีกหนึ่งแสน”

พลหันมาร้องตอบ

“แกจะบ้าหรืออ้ายหงวนอ้ายนี้แหละอ้ายแก้ว ไกรทอง”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“เออ จริงไว้ย นายเล็กตัวมันบอบบางกว่านี้ หนวดเคราก็น้อยกว่านี้ อ้ายนี้อ้ายแก้วฆาตกรโหดแน่ ฯ”

อ้ายแก้วกับพลลุกขึ้นชดหมัดกันอย่างดุเดือด สามสหายนั่งดูอย่างสนุกสนาน ดร. ดิเรกหันมามือให้พ่อตาของเขาและกล่าวว่า

“อ้ายพลมันรู้ได้อย่างไรครับว่าอ้ายแก้วแอบอยู่หลังฉากญี่ปุ่นนั้น”

“หา พ่อเอามือเคาะโทรเลขบอกมันเอง อ้ายแก้วมันลอบปีนเข้ามาในห้องนอนพ่อตั้งแต่ก่อนอย่าง่ารุ่งแล้วเอาปืนซู่พ่อตลอดเวลา”

หมัดฮุคขวาของพลถูกอ้ายแก้วลงไปนอนวัดพื้นหลายต่อหลายครั้ง ถึงอ้ายแก้วจะมีจิตใจทรหดโหด เขี่ยมัสกเพียงใดแต่ก็ไม่มีศิลปะในการชกมวย ไม่ว่าจะป็นมวยไทยหรือมวยสากล ดังนั้นใบหน้าของเจ้าแก้วจึงเหมือนกระดาษทรายที่ให้พลถลุงจนยับเยิน พลชกท้องจ้ง ๆ เพียงสามสี่ครั้งจุมโหดก็จุกแน่นหมดแรง และแล้วเมื่อถูกหมัดตรงขวาของพลอีกทีหนึ่งอ้ายแก้วก็ถอนรอกถอนโคนล้มลงศีรษะส่วนท้ายทอยพาดพื้นห้องตั้งโครมถึงกับนอนแน่นิ่งไป

พลหายใจเร็วแสดงความเหน็ดเหนื่อยบ้างแต่ไม่มากนัก เขาเดินไปเก็บปืนพกงูเห่าของอ้ายแก้วซึ่งตกอยู่ในระหว่างฉากญี่ปุ่นและฉากนี้พังยับขาดวินไปหมดแล้ว

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ต่างลุกขึ้นยืนพากันเดินเข้ามาดูเจ้าแก้ว ดร. ดิเรกก้มลงยัดมีดพกของอ้ายแก้วไว้ ทุกคนแลเห็นจอมโหดนอนหลับตานิ่งไม่ไหวติง ใบหน้าแตกยับเยินเพราะถูกหมัดและศอก

“แกฉลาดรอบคอบพอตัว” เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กล่าวชม พ.อ. พล “ความรวดเร็วฉับพลันของแกเท่านั้นที่ทำให้เจ้าแก้วยิงแกไม่ทัน อ้า-ปืนพกของอาที่ถูกมันยัดเอาไปอยู่ในกระเป๋ากางเกงของมัน”

พลทนต์ตัวลงนั่งแล้วตั้งปืนพก ๙ มม. ออกมาจากกระเป๋าทางเกงข้างซ้ายของอ้ายแก้ว เขาลุกขึ้นยื่น
ส่งปืนพกคืนให้เจ้าคุณบัจฉริก ฯ สีสหายกับท่านเจ้าคุณต่างจ้องมองดูจอมโหดตลอดเวลา

ประตูห้องนอนถูกเคาะอีก เมื่อไม่มีใครเปิดรับผู้ที่เคาะประตูก็ถือวิสาสะหมุนลูกบิดเปิดประตูออกเอง
คุณหญิงวาดพาสี่นางบุกเข้ามาในห้องในท่าทางประหลาดใจ เจ้าแห้วถือขวานด้ามยาวติดตามเข้ามาด้วย

“อะไรกันคะเจ้าคุณ เสียงตึงตังโครมครามแสดงว่าต่อสู้กัน อ้าย-นั่นใครนอนแหว่งแก้อยู่นั่น”

“อ้ายแก้ว....” นันทาร้องขึ้นดัง ๆ

พล พัทธภรณ์ ยิ้มให้เมียรักของเขา

“ถูกแล้วนั่น มันคืออ้ายแก้ว ไกรทอง วายร้ายฆ่าเด็ก พี่พาดกับมันตัวต่อตัว”

คุณหญิงวาดกับสี่นางออกสันขวัญแว่นไปตามกัน คุณหญิงวาดหน้าซีดเผือด

“ทำไมอ้ายแก้วถึงเข้ามาบ้านเปี่ยนในบ้านเรา”

เจ้าคุณบัจฉริก ฯ ทำหน้าที่อธิบายแทนสีสหาย

“มันไม่กล้าหนีไปถิ่นอื่นครับ เพราะรู้ตัวว่าตำรวจกับประชาชนคอยดักเล่นงานมัน อ้ายแก้วลอดเข้ามา
ในบ้านเราก่อนอย่างรุ่ง แล้วปืนเบ๊บน้ำขึ้นมาบนตึก ไตชอบเพ็เหล่ข้างตึกเข้ามาในห้องผม ผมตื่นขึ้นมาผมก็ตกอยู่
ในอำนาจปืนของมัน มีหน้าขำมันยังยึดปืนของผมไปเสียด้วย เมื่อใครเข้ามาในห้องผม อ้ายแก้วก็แอบอยู่หลัง
ฉากญี่ปุ่น ผมใช้มือเคาะโค้ดโทรเลขบอกให้เจ้าพลู เจ้าพลูก็ใช้ความเฉลียวฉลาดเข้าถึงตัวอ้ายแก้วโดยที่อ้าย
แก้วไม่ทันรู้ตัว คุชี่ครับ ถูกหมัดเจ้าพลูเสียหน้าตายับเย็น”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เคราะห์ดีจริง ๆ ที่มันไม่ทันฆ่าใคร นี่ถ้ามันหลุดเข้าไปในห้องดิฉันละก็อดดิฉันเห็นจะเยี่ยวรดแน่นอน
หน้าตามันน่ากลัวนี่คะ อ้าย-มันฟื้นแล้วคะ”

อ้ายแก้วโงงลุกขึ้นนั่งอย่างสะลึมสะลือ เจ้าแห้วยกสันขวานขึ้นประเคนลงกลางกะบาลจอมโหด
ค่อนข้างแรง

“อย่าเพิ่งฟื้น นอนลงก่อน”

เสื้อแก้วนัยน์ตาเหลือไปมาแต่ลมยิ้ม แล้วร่างอันสูงใหญ่ก็ล้มลงนอนหงายเหยียดยาวตามเดิม เสียง
จ๊อกแจ๊กจอบแจตงขึ้นลั่นห้อง นายพลดิเรกได้สอบสวนรายละเอียดเรื่องนี้จากพ่อตาของเขา แล้วเขาก็ทราบ
ความจริงว่าอ้ายแก้วมีพันธะกับใครคนหนึ่งหรือองค์การหรือขบวนการแห่งหนึ่งบังคับให้เขาฆ่าเด็กหญิงหรือ
เด็กชายอย่างน้อยสัปดาห์ละ ๓ คน เขาจะต้องฆ่าเด็กให้ได้อีก ๓๒ คนจึงจะพ้นพันธะนี้”

เมื่อเจ้าคุณบัจฉริก ฯ เล่าให้ฟังเช่นนี้ นายพลดิเรกก็กล่าวขึ้นทันที

“ถ้าเช่นนั้นอ้ายแก้วเป็นสมาชิกค็อมมิวนิสต์แน่นอน”

ท่านเจ้าคุณเห็นพ้องด้วย

“พ่อก็ว่าอย่างนั้น มันบอกพ่อด้วยว่าถ้ามันฆ่าเด็กไม่ได้สัปดาห์ละสามคนมันก็ถูกฆ่าตาย แสดงว่า
อ้ายแก้วรับเงินค่าจ้างมากมายมาแล้วและมีมือปืนมัจจุราชของค็อมมิวนิสต์คอยติดตามเล่นงานอ้ายแก้วถ้าอ้ายแ
ก้วหักหลังหรือไม่ยอมทำตามเงื่อนไขที่ตกลงกันได้ อ้ายแก้วก็ต้องถูกสังหารโหดตามวิธีการของค็อมมิวนิสต์”

นवलลออกกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ

“แน่ทีเดียว การฆ่าเด็กต้องเป็นแผนก่อวินาศกรรมของค็อมมิวนิสต์ เพื่อให้พ่อแม่ที่ป่าน้ำอาหรือผู้ปกครอง
ของเด็กไม่เป็นอันทำมาหากินเพราะมัวคอยแต่เฝ้าลูกหลานของเขา”

ประกายกล่าวขึ้นบ้าง

“ไม่มีปัญหาอะไรคะ ค็อมมิวนิสต์ยอมไม่คำนึงถึงศีลธรรมและมนุษยธรรม ดิฉันคิดว่าวายร้ายฆ่าเด็ก
คงมีหลายคนไม่ใช่อ้ายแก้วคนเดียว”

ดร. ดิเรกยิ้มให้เมียรักของเขา

“ออไร๋ เมื่อสองสามวันนี้ที่เชียงใหม่เด็กผู้ชายอายุ ๑๐ ขวบคนหนึ่งชายไอศกรีมแท่งถูกฆ่าตายโยนทิ้ง
บ่อน้ำ และเมื่อเร็ว ๆ นี้เองที่จังหวัดชุมพรเด็กหญิงอายุ ๘ ขวบถูกเชือดคอตายริมทางรถไฟ”

คุณหญิงวาดกล่าวสรุปว่า

“เราจะจัดการกับอ้ายแก้วอย่างไรต่อไป ถ้าจะส่งตำรวจก็ให้อ้ายแก้วโทรศัพท์บอกให้ตำรวจเขาทราบ”

“ยังครับ ยังไม่ส่ง ผมจะคิดยาล้างสมองบังคับให้อ้ายแก้วสารภาพความจริงทั้งหมด”

คุณหญิงวาดรู้สึกสงสารอ้ายแก้วทันที

“เอ - ทำอย่างนั้นประสาทส่วนสมองของเขามันต้องเสียไปตลอดชีวิตหรือเธอ”

“ไม่ครับคุณอา ยาฉีดของผมไม่เหมือนยาฉีดของคิมมิกวนิสต์ที่ฉีดล้างสมองทำให้คนเป็นบ้าเป็นหลัง
ไป ยาฉีดของผมเพียงแต่บังคับให้เส้นประสาทโกหกในสมองหยุดทำงานเพียง ๑๒ ชั่วโมงเท่านั้น หลังจากฉีด
ยาเข้าไปแล้ว ผู้นั้นจะมีสภาพนิ่งงันครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่เขาจะไม่โกหกเลย ถ้าเราถามอะไรเขาก็จะตอบตาม ตรง
หากไม่รู้ไม่เห็นเขาก็ปฏิเสธโดยไม่มีการเดา ยาฉีดนี้ผมเตรียมไว้ใช้สอบเฉลยศึกในเวลาสงครามครับ
แต่ยังไม่ได้ส่งไปตามกองทัพอากาศทั้งสามทัพ”

คุณหญิงวาดผินหัวเราะ

“เอ-ชอบกลไว้อย่างไร คนเรามีเส้นโกหกด้วยหรือ”

นายแพทย์หนุ่มลืมนดาโพล่ง

“มีซีครับ” เขาพูดเสียงดังและยกเท้าขวาเหยียบหน้าอกอ้ายแก้วไว้เมื่อเห็นอ้ายแก้วทำท่าจะโง่งมลุกขึ้น
มา “ทุกคนพูดโกหกเป็นทั้งนั้นเพราะมีเส้นโกหก อย่างอ้ายกรหรืออ้ายหงวนเส้นโกหกใหญ่เกือบเท่านิ้วก็อ้อมผม
เสียครับ ยาของผมจะบังคับเส้นประสาทโกหกให้หยุดทำงานภายในระยะเวลา ๑๒ ชั่วโมง เมื่อครบกำหนด
แล้วก็จะทำงานต่อไป ผู้ถูกฉีดยาจะไม่รู้สึกอ่อนเพลียหรือได้รับอันตรายใด ๆ ทางระบบประสาทเลย”

เสียงอ้ายแก้วพูดพึมพำน่าสงสาร

“เอาดีกลงจากอกผมเสียทีซีครับ หายใจไม่ออก”

นายพลดิเรกยกเท้าลงจากอกจอมโหด และแล้วเขาก็พยักหน้ากับเจ้าแก้ว

“ขวานของแกคมใหม่”

เจ้าแก้วยิ้มแป้น

“ไอ้โฮ รับประทานโกนขนหน้าแข้งได้เลยครับ รับประทานผมกลับมา ๕ วันแล้ว”

“ดีมาก คุณตัวอ้ายแก้วลงไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้ ถ้าพยายามหลบหนีหรือต่อสู้ก็เอา
ขวานของแกตัดคอมันเสีย ไม่ต้องกลัวติดคุกติดตะรางหรอก เพราะตำรวจเขาประกาศจับตายอ้ายแก้วแล้ว”

เจ้าแก้วเลื่อนตัวเข้ามายืนข้าง ๆ จอมโหดแล้วใช้สันขวานเขี่ยร่างเสื้อแก้วเบา ๆ

“มีงเลวมมากเสือกมาชื่อคล้าย ๆ ภู ลุกขึ้น”

อ้ายแก้วค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่งอย่างสะบักสะบอม

“พี่ชายชื่ออะไรล่ะ”

“ชื่อแก้วไว้อย่างไร” เจ้าแก้วตวาด

เจ้าแก้วเค้นหัวเราะ

“ไม่เห็นคล้ายกันสักนิด ก. ไก่ กับ ห. หีบ ห่างกันลิบลับ ถึงกันเรียนหนังสือมาเพียงเล็กน้อยก็รู้ไว้อย่างไร”

เจ้าแก้วขยับขวาน

“ลุกขึ้นยืนแล้วออกไปจากห้องนี้ อย่าตีอะนะกูฟันคอขาดสองท่อนเลย วันนี้วันศีลวันทานเสียด้วย
แต่ถ้าแกล้งดีก็ได้”

อ้ายแก้วค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน เขามองดูพลแล้วยิ้มให้

“คุณเก่งมาก คุณเป็นเสือกร้ายที่มีเขี้ยวเล็บอันแหลมคมคนหนึ่ง”

พลยกมือตบหลังเขาแล้วยิ้มให้

“อย่าเสียขายที่ชีวิตของแกต้องปิดฉากลงเพียงเท่านั้น อย่าวไรเสียแกก็ถูกศาลพิพากษาให้ประหารชีวิต เพราะแกเป็นฆาตกรโหด”

ดร. ดิเรกได้จัดยาล้างสมองให้ แก้ว ไกรทอง หนึ่งเข็มฉีดเข้าเส้นเพียง ๒ ซีซี. เท่านั้น อำนาจวิเศษที่ ศาสตราจารย์ดิเรกคิดขึ้นจากการค้นคว้าทดลองมาหลายปีปรากฏว่า เสือแก้วมีมโนะพละเหมือนกับคนที่ถูกสะกดจิต หรือมีความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น

การสอบสวนอัยการแก้ว ดร. ดิเรกได้กระทำต่อหน้าคณะพรรคของเขาและสีนางกับคุณหญิงวาด ด้วยการบันทึกเส้นลวดเป็นหลักฐานเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ต้องหากลบคำ และฤทธิ์ของยาฉีดที่บังคับเส้นโกหก ไม่ให้ทำงานนั่นเองทำให้ฆาตกรโหดพูดความจริงโดยตลอดทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครบังคับขู่เข็ญให้เขาพูด

หลังจากชกประวัติตั้งแต่เล็กจนกระทั่งเขาถูกส่งตัวจากเรือนจำนครสวรรค์มาอยู่เรือนจำมหันตโทษ บางขวาง นายพลดิเรกก็เริ่มซักถึงการหนีคุก

“แกหนีออกจากบางขวางได้อย่างไร”

“ผมซ่อนอยู่ในรถพี่ซึกสวนครัวครับ ซึ่งมีรถเข้าไปรับผักที่นักโทษปลูกไว้ในบางขวาง ผู้คุมคนหนึ่งได้ ช่วยเหลือผมเพราะได้เงินจากผม ๕๐๐ บาท”

“แกเอาเงิน ๕๐๐ บาทมาจากไหน”

“ผมได้จากเล่นการพนันกับพวกนักโทษครับ เราแอบเล่นการพนันกันทุกคืนและผมมักจะโชคดีเล่นได้ เสมอ”

ดร. ดิเรกมองดูเครื่องบันทึกเสียงของเขาซึ่งกำลังทำงานเรื่อย ๆ เขายกนาฬิกาขึ้นมองดูเวลาแล้วซัก อัยการแก้วต่อไป

“แกหนีออกจากคุกแล้วแกก็ฆ่าเด็กชายคนหนึ่งในเขตวัดไช้ใหม่”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้ฆ่า เป็นแผนของนายที่เขาต้องการตัวผมให้ไปร่วมงานกับเขา ผมเองพอเห็นศพ เด็กคนนั้นผมก็ตกใจรีบหนีเข้ากรุงเทพ ฯ และในไม่ช้าคนของนายก็พบตัวผมและพาผมไปหานาย”

“นายที่แกพูดถึงเป็นใครและอยู่ที่ไหน”

“เขาเป็นอดีตนักการเมืองครับ เขาชื่อนายเริ่มเคยเป็นผู้แทนมาแล้ว”

“เอาละ ฉันรู้จักเขาดี บ้านหรือช่องของเขาอยู่ที่ไหน”

“อยู่ถนนพหลโยธินตอนใกล้จะถึงตลาดหมอชิตครับ”

“เขาเป็นหัวหน้าค่อมมิวนิสต์ประจำกรุงเทพ ฯ”

“ใช่ครับ”

นายพลดิเรกนั่งอิงไปสักครู่

“แผนการฆ่าเด็กหรือแผนสังหารโหดนี้เป็นความคิดของนายเริ่มหรือเป็นคำสั่งที่ส่งมาจากต่างประเทศ”

“เป็นคำสั่งนายฝรั่งที่อยู่เมืองนอกครับ”

“แกเป็นฆาตกรคนเดียวเท่านั้นหรือที่ออกล่าเด็ก”

“มิได้ครับ พวกเรามี ๑๐ คนด้วยกัน แต่ผมหนีออกมาจากคุกบางขวางและนายอาจจะหักหลังผม บั่นขาวให้ผู้คนเข้าใจว่าร้ายฆ่าเด็กคือผม ที่แท้มีอยู่ถึง ๑๐ คนด้วยกัน พวกเราถูกส่งไปทำงานทั่วประเทศ”

“เขาคิดผลประโยชน์ให้พวกแกอย่างไร”

“เขาจ่ายเงินสดให้สองแสนบาทครับ ฆาตกรคนหนึ่งได้รับเงินค่าป่วยการจากเขาสองแสนด้วยกัน แต่มีเงื่อนไขว่าต้องฆ่าเด็กให้ได้ครบ ๕๐ คน ที่จ่ายเงินให้ก่อนก็เพื่อให้พวกเรานำไปใช้สอยหรือให้ลูกเมียของเรา”

“แกฆ่าเด็กมาแล้วกี่คน”

“๑๘ คนครับ”

“อย่าโกหกนะ” ดร. ดิเรกตวาดแว๊ด

“โอ้-โกหกยังงี้ไหวครับ เส้นโกหกผมมันไม่ทำงานแล้ว เล่นจี้ดยาล้างสมองผมอย่างนี้ผมจะโกหกได้อย่างไร”

นายพลดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“พวกฆาตกรเหล่านี้มีมือปืนคอยติดตามเป็นเงาตามตัวยั้งนั่นหรือ”

“ครับ ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครคอยติดตามผม แต่ถ้าผมหักหลังนายไม่ยอมทำงานให้นาย ผมจะถูกยิงทิ้งด้วยปืนกลมือทันที”

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“นายเริ่มหันหน้าของแกได้ใช้บ้านพักของเขาเป็นกองบัญชาการคือมมิวนิสต์ด้วยใช่ไหม”

“แหม-ข้อนี้ผมอยากโกหกเหลือเกิน แต่มันพูดไม่ออกจึงต้องพูดความจริง ถูกละครับบ้านของนายคือกองบัญชาการคือมมิวนิสต์ ที่นั่นมีผู้คนหลายคนมีปืนกลมือและลูกระเบิด คนที่จะเข้าไปในบ้านก็ต้องเป็นสมาชิกด้วยกัน”

“มีเครื่องรับส่งวิทยุหรือเปล่า”

“มีครับ”

“แล้วมีบัญชีหรือเอกสารต่าง ๆ ครบถ้วนใช่ไหม”

“ใช่ครับ รวมทั้งเงินสดนับล้านซึ่งทางนายฝรั่งเศสส่งมาให้”

“อไร คำให้การของแกเท่านั้นเป็นประโยชน์ยิ่ง” พุดจบนายพลดิเรกก็เอื้อมมือปิดสวิทช์เครื่องบันทึกเสียงแล้วหันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ย-โทรศัพท์ไปที่โรงพักพระโขนงบอกตำรวจรับสายว่าฉันขอพูดกับสารวัตรใหญ่ด้วยเรื่องสำคัญ”

“รับประทานเชิญมาพูดกับสารวัตรใหญ่ได้แล้วครับ”

นายพลดิเรกเดินฮัมเพลงเบา ๆ ตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์เอื้อมมือรับหูโทรศัพท์จากเจ้าแห้วยกขึ้นพูด

“ฮัลโหลสารวัตรใหญ่หรือครับ ผม...พลตรีดิเรกพุด”

“อาจารย์หรือครับ สารวัตรใหญ่ไม่อยู่ครับ อยู่แต่สารวัตรเล็กคือผม ร้อยตำรวจเอกสุริยะ”

“ยังงั้นก็ได้เหมือนกันคุณสุริยะ ผมมีข่าวดีที่จะบอกคุณว่าผมกับพวกเราจับตัววายร้ายฆ่าเด็กไว้ได้แล้ว”

“ไหนครับ อาจารย์จับย้ายแก้ว ไกรทองได้แล้วหรือครับ”

“อไร เป็นความจริงไม่ใช่ผมล้อคุณเล่น เชิญคุณไปรับตัวได้ ผมได้จัดการสอบสวนปากคำแล้วและบันทึกเก็บไว้ ผมจะมอบเทปให้คุณรับไป คุณจะสอบสวนผู้ต้องหาอย่างไรก็ได้ ตลอดวันนี้ย้ายแก้วจะให้การตามตรงทุกข้อถาม เพราะผมได้จี้ดยาล้างสมองมัน”

“โอ้โฮ วิเศษเลยครับอาจารย์ ผมกับตำรวจจะมานี่ภายใน ๕ นาทีนี้แหละครับ ประชาชนคงจะตื่นตื่นดีใจไปตามกันเมื่อทราบว่าย้ายแก้วฆาตกรโหดถูกจับเป็น”

“ยังก่อนคุณสุริยะ ฆาตกรที่ฆ่าเด็กนั้นะยังอยู่อีก ๙ คนนะคุณ รีบไปเถอะครับ”

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง ร.ต.อ. สุริยะ สุขุมาลัย ก็นำตำรวจในเครื่องแบบ ๓ คน นั่งรถจี๊ปวิลลี่มาที่บ้าน “พัชราภรณ์” นายพลดิเรกได้มอบตัวย้ายแก้วฆาตกรโหดให้สารวัตรปราบปรามพร้อมด้วยบันทึกเส้นลวดเครื่องนั้น เพื่อให้ตำรวจสอบสวนข้อปลีกย่อยต่อไป

- อวสาน -